

про злуку обіцяючої Церкви в Одну Відроджену Церкву Українського Народу, а не Митрополиту Маркіяна Царгородському! Патріарху! Одного із того самого дня, 6 бересня в ро, спасибо та превілей звільнення в Івано-Франківську в липні 15 березня, ще різноманітно зробивши щось неправомого, бо приступом в підписанні угоди, як не поспішено в Делі, не повідомлено про місце Церкви

Не проголошено П тому, бо редактори ІХ (о. Гунак) і о. Піларський, винесли землю тайним замахом на машу Церкви; з ім'ям погодився маш. Архієпископа, з'явився Тернопільський "змальований" митрополита Рогозу в унії з Римом, так таєм. Д. Гунаком в "адарах переконаний" нашого Архієпископа про "потребу" уїї в Царгородську. Після цього, як прийшло між ними до порозуміння що до підписання квітів, вони зрозуміли, що званий шляхом. Ім не дійти до унії з патріархом, але тайно, бо знають, що нація не любить чужих земель хіків.

Що є змістом тієї угоди?

Умови тієї угоди (або т. зв. "Тези до дискусії") із поясненням надруковані окремо. Тут застосуванося такий наголос: умовами, бо вони містять собі "правдану злуку" і вистарчать для зруйнування ІІ військового обличча.

2-га умова каже так: "Повна злуха обідохов вищих називаних Церков настутила, після того, як Св. Вселенський Царгородський Патріарх дасть свою згоду і благословіння на оформлення епіскопату Віреоса. Архієпископа Іоанна Теодоровича, як Архієпископа злученої Церкви. Акт повної злухи буде проголошений урочисто в такий спосіб, який Консисторія обідохов вищих називаних Церков, в процесі дальших переговорів і нарад буде встановлено як найбільш достойний Церкви і П Архієпископа".

Бачимо, що "злуха", якою ми за скоро туж дуже разудливими, не настутила тісі, коли прийде до півного порозуміння між обідохами Церквами на ІХ Соборах, але тільки тоді, як Царгородський Патріарх "дасть згоду і благословіння на оформлення епіскопату" нашого Архієпископа. Це значить, що Патріарх згодиться і позволить щоби Архієпископ Атенегорас і ще один, грекоїзний епіскоп, рукоіполнювали нашого Архієпископа. Після цього, що під час цієї зустрічі може стати "канонічним епіскопом", але перестане бути Архієпископом Української Автокефальної Православної Церкви, гіерархом, котрого не потребують ві патріархів визнанням його рукоіполнювання, бо мають і одно і друге у своїй Церкві.

Хочеться відограти страшні думки, але вони насуваються і мимохіт пригадати зміст. Патріарх згодиться і позволить щоби Архієпископ Атенегорас і ще один, грекоїзний епіскоп, рукоіполнювали нашого Архієпископа. Це значить, що Патріарх зможе встановити як найбільш достойний Церкви і П Архієпископа".

"Акт повної злухи" буде зробити і позволить щоби Архієпископ Атенегорас і ще один, грекоїзний епіскоп, рукоіполнювали нашого Архієпископа. Це значить, що Патріарх зможе встановити як найбільш достойний Церкви і П Архієпископа".

Що є змістом тієї угоди?

Знішні однією голузь Української Автокефальної Православної Церкви, якою не мали сили "знищити" большевики, бо вона на волі, і підчинити її Царгородському Патріархові, не-українському гіерарху.

Чому зробили це тайно, без відома Церкви?

Бо всі попередні явні спроби повалити нашу Церкву не вдалися. Більшевики на Україні "знищили" Українську Автокефальну Православну Церквою явно, а о. Гунак і Ко. задумали зробити це тайно, підступом, і для цього наміру "переконали" нашого Архієпископа і зробили його своїм союзником.

Чи в цій спробі гроziть яка небезпека нашій Церкві?

Так, дуже велика, бо наш Архієпископ, наївний керівник нашої Церкви, погодився підчинитися Патріархові, і то не тільки самій, але з цілою Церквою. А це означає:

а) Скасовання національного характеру нашої Церкви, бо вона буде мати чужинські (Грецькі) свої найвищі зверхи.

б) Скасовання соборності, бо всі уряди в Церкві не будуть вибиратися на собори, але будуть назначенні Архієпископом (гл. 15-та умова); Соборів із священиками і делегатів від парохії не буде, а буде так, як у греко-католіцькій Церкві.

в) Розрив з Українською Автокефальною Церквою із підсумком в Законі про державні землі України.

Із умова подризує перед нама правдами, якій злуки, що є в нікія обідохів Церков, але причленення нашої Церкви до тог другої, як іншої до вищої! Тут немає бісід про умови з двох собі різних Церков; з цеї тези відомо подібна, якій диктує уміння побудованому. Роль побудівника мають Адміністратор і Консисторія Жукивської Церкви, бо вони подиктували умови. Але нім хина і цим ми доказемо, що не може-

мо жити без батога, і покажемо, що борба проти Риму, також чужого нам зверхніх, була неотримана, бо завинувши з великою залізною від Римського зверхника бортобко, тепер покірно годимося, щоби хтось другий просив за нас чужого пана, щоби позволяв нам підчинитися Йому.

І чи треба нам ще більше небезпек? Вони готові настути, коли будемо сидіти даремно і скати, аби хтось другий зробив у нас порядок.

"Чи не могли ти умови бути проголошені рівночасно з тим землемісними про заповіджену злуку?"

Че таке саме, як би ви спітали: чи не може на одному місці бути вогонь і вода рівночасно? Як би ті умови були містичні точки в смислі нашого Статута, та так, вони були би проголошени. Але то, що ті умови списані в дусі противної Статутові нашої Церкви, арханжері той "злух" уважали за відовідні! Іх не проголошували, і буди ще Іх не присянуто. Та бо Іх не є наявністю дійсної проголошені, як би Іх цього не присянуто. Умови тільки до священників, щоби ці дали свої завважані, але не вислали їх до пахоти.

Чи така "злуха" може настути, як ми не бажаємо?

Замало не бажати такої "злухи". Треба це засвінти! Но та, як тепер стойти справа, може вийти велика скода, бо за нас (али без нас) говорять і роблять одинні, а не ми, щілі Церкви. Коли будемо мовчати, це значитиме, що годимося.

Звідомлення про намірну злуху проілощено в Дніпрі ще в половині березня ц. р. Ми всі відразу відібралися тоді відстою від бажані вже злуками обідохами Церков, ми вірili, що арханжері той злухи зроблять чесну злуху. Та "злуха" стала буда головною. Після звідомлення про тут "злуху" вірів обідохов Церков почували себе об мовбі вже злученими, чекали тільки Собору, щоби представники парохії разом з священиками звершили ту злуху. І наші священики немов почували себе одно з тими священиками, відправленими разом з Богодужнім, одні в других бували на місцях.

Такі прихильні насторі були на протязі двох і п'яти місяців. За цей час немов приспісано чуйністі вірних нашої Церкви: щі вірili, що йде до злухи після Статута нашої Церкви, бо - не бачили явного на паду на нашу Церкву. В дійсності що сталося? - Закамутилося воду, щоби комусь було легко ловити рибу: о. Гунак з добури прихильністі вірних нашої Церкви, ще недавніх своїх противників, бо, мовляв, о. Гунак привіз до переконання, що борба не приносить ні нам і нім користі, отже краще злучитися.

Але умови?! О, про них вірнім нашої Церкви не треба буди знати, бо після думки арханжерів даю таї справи вірні не мають права винувати, що вірні падають на священиків. Тому сковано ті умови перед народом. Народ треба поставити перед доконаним факт, от що! А як? А та! Післати, як вже тані конче, її умови тільки священикам і ті до перечитання і на подання завважань. Священики по думці арханжерів "мало будуть розводитися над змінами-умовами і під, написком бажання вірних, щоби прийшло до злухи, не будуть багато іх розглядати і не подавати нікіх завважав приймути Іх. Але щоби все таки на найшовся такий священик, якою захотілосяї мати або висказати лояльні думки до Різдва Церкви, таємно вже наперед проголошено. В розісланому до священиків спільному листі обі Коїнсисторії читаемо: "Ворог напружує всії священики, щоби осластити нашу спільній акції, розпускає неправдані - поганчені - про священиків і парохії, щоби в каламутній воді ловити рибу. Обидві Консисторії стверджують, що в цих поголосках нема правди, та що Священики дер-

жаться кріпко, та заявляють, що в теперішній спільній акції і в найближчій будуччині в Злученні Церкви нема і не буде місця хитким і зрадливим одинаком". А бачите! Най тільки спробує котрий священик спротивитися, він зараз як злакник на землі!

Що нам робити?

Не мовчати і не сидіти дурно, бо Церква перестане бути нашою, бо парафія перестане бути Вашою зі всією П'яністю і недзвідним майном. Не дурюгті воріт 17-ї умова, що Злучення Церкви перебере все майно, і диктиме й недвідні жиме, а це значить всі церковні будинки (церкви) і парохіальні domi si всім урядженням), навіть гроши, які надуться в парафіяльні каси, а що довгіті до Консисторії Злученії Церкви винаграти лише такі довгі, які захоче! Бачите, кому наші маєтки будуть належати? Ми горюємо — не дає Боже — дочекатися, що в парафії прибуде о. Гундак і буде казати: "це плачу, а це ні; цей дів призначає а цей ні!" А так б в Злученні Церкви буде дикторпорація на Консисторію, так як в унітській є інкорпорація на єпископа.

Кожна парафія Української Автокефальної Православної Церкви в Америці повинна як найскрізь скликати Надзвичайні Загальні Збори і на них зборах винести такі ухвали і заслати їх до Консисторії:

1. ПАРАФІЯ ОСТАЄ В ЗЛУЗІ З УКРАЇНСЬКОЮ АВТОКЕФАЛЬНОЮ ПРАВОСЛАВНОЮ ЦЕРКВОЮ, як це повторено по-спільному Собором 1929 року Статутом

2. УВАЖАЄ КАНОНІЧНУ ЗЛУЗУ з царгородським патріархом і всіх скромі для визнання нашої Церкви нашого Архієпископа і канонічним як непотрібні, непоказані і шкідливі для нашої Церкви, тому що гієрарх Української Автокефальної Православної Церкви є вловни канонічна і наша Церква як частина Української Автокефальної Православної Церкви в Америці. Тому просимо порозумітися з нами і повідомити до місяця, як наша громада поступила. Найдовіша будущість покаже, як треба поступати дільше.

Та угоди, яку списали представники обидвох Церков, є, як правило, сказав на наших зборах Микола Гудз, глумом на Соловецькими мучениками. Вони є глумом над нами, над змаганнями нашої народу до найвищих скарбів, а то до незалежності від чужих на всіх галузях.

3. Протестує проти угоди, яку підписали наш Владика і Консисторія з проводом тогієї другої Церкви у звязку з підчиненням нашої Церкви патріархові і протестує проти переведення тогієї злукни на підставі умов в тих: т.зв. "Тезах до дискусії".

4. Відкликається до Архієпістоля і Консисторії, щоб відстикови меморандум і угоду і відмінити їх ці рим зважком до духовництва вірних тогієї другої Церкви зачутитися в Одну Відроджену Церкву Українського народу, в Української Автокефальної Православної Церкви.

5. Основне віддає Брацтво Оборони Рідної Церкви, що організується в Америці і Канаді і прилучиться до акції Брацтва Оборони Рідної Церкви в Чикаго в цілі праці її оборони автокефалії, соборноправності і канонічності нашої Церкви в Америці.

6. Просить своєго пароха, щоби призначився до акції оборони автокефалії, соборноправності і канонічності нашої Церкви і підгарні звін активному участи як священик Української Автокефальної Православної Церкви в акції Брацтва Оборони Рідної Церкви, — та може, просить, щоби відкликав притягніть "Тези", якщо на таке погодився попередньо.

7. Домагається скликання чергового Собору нашої Церкви, який повинен вже вийти відповісти в місце ц. р., щоби на цьому Соборі ще раз потвердити основні точки нашого Статуту; і попередні тих, що будуть делегатами на Собор, що на інакше реішення Собору не погодиться, а тільки на таке, яке „означено в

Статуті з 1929 року.

8. Уважає, що Собор самих священиків не є компетентний, тому я не погоджує рішать про підкінчення нашої Церкви царгородському патріархові і заявляє, що колишні священики, більшість з якими, на Соборі священиків рішили підчинити нашу Церкву в шлюбі чи П'яністі, парофії, парофія не буде вважати такі рішення обов'язувальними, що Церкву чи П'яністі парофії, а священиків чи священиків буде вважати за відлучившихся від Української Автокефальної Православної Церкви.

Брацтво Оборони Рідної Церкви в Чикаго відмінна цим письмом до всіх парафій Української Автокефальної Православної Церкви в Америці, що стали в обороні нашої Церкви й не допустили до П'яністі скликання. Проситьте, щоби на своїх Надзвичайних Зборах ухвалити повну резолюцію і заслати їх до Консисторії нашої Церкви на таку адресу: Ukrainian Autocephalous Orthodox Church 894 Blackstone St., Woolsocket, R. I.

Також проситьте увійти в порозуміння з нашим Брацтвом для порозуміння про те, що зроблено у Вашій Громаді, що можна виробити спільні плани по обороні Рідної Церкви. Наше Брацтво не на книємо свого проводу, тільки започаткувати акцію оборони Рідної Церкви в Америці і предложить парафіям, що хоче зробити зраз, А робить це Брацтво тому, що наша парафія ще 1915 року відвалася від Риму і зорганізувалася як Українська Народна Церква Пресвятої Трійці і стала першим піонером Української Автокефальної Православної Церкви в Америці. Тому просимо порозумітися з нами і повідомити до місяця, як наша громада поступила. Найдовіша будущість покаже, як треба поступати дільше.

Та угоди, яку списали представники обидвох Церков, є, як правило, сказав на наших зборах Микола Гудз, глумом на Соловецькими мучениками. Вони є глумом над нами, над змаганнями нашої народу до найвищих скарбів, а то до незалежності від чужих на всіх галузях.

ЯВНЕ ВВОДЖУВАННЯ ЛЮДЕЙ В БЛUD

Редактор "Вістника" хоче переконати вірників нашої Церкви, що крім братів Стечинських, о. Савчука і творця умов з жукицями, о. Гундака, ніхто не має права висловити свого погляду про те, як треба розуміти самостійність Української Греко - Православної Церкви в Канаді і П'яністі злуку з Матіріною Церквою, та намірену злуку з царгородським патріархом дорогою через жукицьму.

Приглянемося більше тій аргументації. О. Савчук явно вводить людей в блуд своїм переконуванням, що умови підписані Архієпископом і Консисторією УАПЦ є тільки матеріалом до дискусії і тим самим хоче приснати чинністю вірних Української Автокефальної Православної Церкви в Америці перед Собором і помочи Архієпископові і о. Гундакові зробити з нашої Церкви не нашу, бо не згадує, що 38-ма теза каже, що наша Церква тоді стане епархією у лоні царгородського патріархату.

Приглянемося також правдомості осіб, що є авторитетом для о. Савчука: о. Мих. Стечинський у своїй брошурі каже: я маю судові протоколи про процес церкви в Едмор, Саск., де п. Свясту під присягою сказав, що наша Церква є незалежна в справі канонів від Української Автокефальної Церкви на Україні, а на Соборі тоді самий Мих. Стечинський сказав, що це неправда.

Этот Владика на Соборі заявляє, що він не має права приготувати миро і тому мусить покрова царгородською патріархією. Кожний священик і кожний вірний, який розуміє церковний порядок, знає, що це є явне вводження людей в блуд.

західного життя, отже і на першому

недопустімо до сплямлення того, що сталося на Першому Всеукраїнському Православному Соборі в Києві 1921 року, де Волен цілу Українську Церкви обрав і руками П'яністів духовників і світських представників по примеру Св. Апостолів, наближених другі Стасієта (Іон 15, 14), і по прикладу практики Церкви перших трох століть, собірно поставлено перших двох патріархів Відродженії Церкви Українського Народу, а першого з них: Первоєписителя, Митрополита Кіївського і всієї України, Головою всіх православних Українців, Найповнішого О. Василя Липківського. Його Господь зберіг між живими. Він душею з Церквою, в котрій Дух Святого становив Ного епископом (Дін. 20, 28); Він в новолі є душою з нашою Церквою на болі, тільки серце його нестійкіє, чо му наша Церква з болі в неволю патріарха хоче злити. Не допустімо до цього, не дамої нашої Церкви підчинити патріархів, заверніши з того шляху наш церковний провід, Архієпістоля і Консисторію! Обединяймося під покровом нашої Рідної Церкви з більшою любовю, а більшим привязанням чим до тепер, а певно буде підійти по стороні нашої Церкви; в інші обійтися і вірні тоді друк Церкви, бо наша Церква є Відродженю Церкви Українського Народу.

З Брацьким Привітом:

БРАЦТЬО ВОБОРНИ РІДНОЇ ЦЕРКВІ
Ім. Митрополита Липківського
при Українській Православній Церкві
Пресвятої Трійці в Чикаго.

Василь Сень,
представитель парафії і почесний
голова Брацтва

o. Кирстюк, парох.

Микола Гудз, в. р., Голова,
Павло Хомін, в. р. Містоголова,
Никола Кирілік, в. р. Секретар,
Олексій Бунька, в. р. капістр,
Чикаго, 8. вересня 1935.

Адресувати до Брацтва так:

Ukrainian Church Defense Brotherhood
1944 W. Erie St., Chicago, Ill., U.S.A.

ЯВНЕ ВВОДЖУВАННЯ ЛЮДЕЙ В БЛUD

Редактор "Вістника" каже, що Брацтво Оборони Рідної Церкви стоять поза межами нашої Церкви, бо статут нашої Церкви не предбажує такого" Брацтва. Статут Української Греко - Православної Церкви в Канаді предбажує конечні скликання Надзвичайного Собору і тому означує як має бути скликанням таїї Собор, а именно що Собор мусить бути скликаний на домагання одної третини всіх Громад. Коли складні громади обійтися для спільнії акції за скликанням Собору в Брацтво, то о. Савчук каже, що такого Брацтва Статут не предбажує. Значить о. Савчук явно вводить людей в блуд, бо каже, що акція ведена зорганізована за скликанням Надзвичайного Собору є недозволена Статутом Укр. Гр.-Прав. Церкви.

Коли редактор "Вістника" назав цю акцію "акцією вулізи", то не знати, як треба назвати тих, що неправдано вводять людей в блуд, бо каже, що акція ведена за скликанням Собору в Брацтво, то Савчук сказав, що це неправдано. Редактор Вістника каже, що скликання Собору відповідає зважком до судових присяг, що він веде себе на Соборі автокапіту. Т. Гуменюк і Мих. Стечинський, то буде мати найкращу відповідальність за скликання Собору в Брацтво, та ідея є яким-небудь злочином. Статут мусить бути нормальним, то, хто інші і похибкується на документи (якщо нема), що він переконати людей, що він підібрав і розсказав за скликанням Надзвичайного Собору відповідальніків? Це він є оправданій?

Я думаю, що добре будоби, якби Редактор "Вістника" став більш справедливим і відкликав неправдано твердження, як це вже зробив п. Мих. Стечинський на процес за Церкву в Едмор, Саск. Вірний: О. С. Бунька, Чикаго, Іл.

РІДНА ЦЕРКВА

Видале Братство Оборони Рідної Церкви. Друге Народне Друкарство, 577 Селкірк Евн, Вінніпег, Ман.

Передплатна — \$1.00 річно.
Кореспонденцію адресуйте:

Ukrainian Church,
607 McArthur Bldg.
Winnipeg, Man.

UKRAINIAN CHURCH

Published by the Ukrainian Church Defence Brotherhood.
Printed by the People's Press
677 Selkirk Ave., Winnipeg.
Subscription \$1.00 yearly.
All communications address to

Ukrainian Church,
607 McArthur Bldg.
Winnipeg, Man.

Рух по Церковних Громадах

Рух по церковних громадах в справі скликання надзвичайного Собору Церкви вже зачався, хоч через жива імолочення мало де що було можна скликати збори громад для ухвалення резолюцій за новим Собором, тих більше, що тепер якраз люди заняли також передвиборчу агітацією з огляду на находжачі домініальні вибори.

Все також вже п'ять громад в Канаді і одна в Америці ухвалили резолюції в справі Собору в Саскатуні. Про це є також згадка на окремому місці.

Треба з радістю відмітити, що думка за скликанням надзвичайного Собору дісталася дуже богато симпатіків серед загалу вірних нашої Церкви. Треба також відмітити дуже радісне явине, що Шікаго зорганізувався на 1 вересня відділ Братства Оборони Рідної Церкви, що взяв на себе обов'язок вести центральну роботу Братства в Америці. Братство в Шікаго видало вже від себе відозову до парафії нашої Церкви в Америці з начерком резолюцій, які мали буті ухвалені поодинокими парафіями в цілі ствердження нашого теперішнього канонічного становища, головно в цілі закріплення нашої духовної злушки з Києвом і підчеркнення обов'язковості для нашої Церкви основних канонів ухваленням на Соборі в Києві 1921 р. На осібному місці друкуюмо зівідомлення про збори парафії в Шікаго, де заснувалося Братство Оборони Рідної Церкви. Друкуємо також їх відозву до парафії нашої Церкви в Америці.

Число членів Братства також постійно зростає. Правда, церковні громади чекають на більш вільний час, що буде аж по молоченню і виборах, і тоді думаюти організовувати відділ Братства. Колортажта першого числа "Рідної Церкви" була також успішна, коли взяли під увагу занятість наших фармерів під теперішньою пору. Правда все не виснали належність за пропані числа "Рідної Церкви", але ми надімось, що всі, які ти чесла аїстала до розподілу, сповнять свій обіязанів. Підчеркнемо, що ми оплачувамо кошти видання "Рідної Церкви" тільки з членських вкладів Братства Оборони Рідної Церкви і з розподілення чисел "Рідної Церкви".

Свідомішний елемент між вірними нашої Церкви, не рахуючи винайдених декількох прихильників ієрархічного або кафедрального курсу, дуже прихильно ставиться до акції Братства. Перше число "Рідної Церкви" було приняте загалом вірних нашої Церкви велими симпатично. Про це свідчить листів, які Братство дістало з різних окраїн Канади і Америки. Жалуємо дуже, що через брак місця не можемо тиць листів помітити в цьому числі "Рідної Церкви".

Віримо, що "Рідна Церква" робить дуже важну працю, що запишується золотими буквами в історії нашої Церкви не тільки в Канаді і Америці, але в історії цілої української Автокефальної Православної Церкви. Матірня Церква переходить тепер знищання і гніт під большевицьким режимом. Ці знищання і гніт застришили наш церковний "провід", який замістить того, щоб ти більшу любов і привезання показати до М. Рідної Церкви, рішеними з того Церковкою зірвати, називуючи канонічні зносини з царгородськими патріархом. Той "провід" не побояється навіть ужити штучних і нечесних способів, щоб впровадити в блуд загал делегатів на недавній Собор в Саскатуні. Але бога-го вже самих делегатів переконується, що іх наш церковний "провід" впровадив в блуд. І вони також домагаються скликання нового Собору, який по відповідній приготуванні і передискусією нашого теперішнього становища заплановане буде в змозі перевести такі ухвали, що піднесуть гідності нашої Церкви, а не такі ухвали, що їх перевів без жадної застаровні останній Собор, і то ухвали, що собі взаємно суперечать.

Влонні вдоволені з успіхом, які викликало перше число "Рідної Церкви", випускаю друге число з надією, що воно буде приняті так само широ як і попереднє число і що воно придаде для нашої Церкви велич чільного боротьби за "Рідну Церкву", боротьба за теперішньою канонічною основу, боротьба за автокефальності, собороніправності і канонічності ієрархії нашої Церкви, боротьба за дальну нерозривну лучину з Матірною Церквою.

Методи Боротьби Консисторії

Не можемо помнити мовчанкою методів, якими консисторія і Підприємстви "вокують" проти Братства Оборони Рідної Церкви. Ті методи зводяться в перший мірі до опловгавлення і зогнення імені нашого заслуженого церковного і народного дячка п. В. Свистуна, а даюче, до осміяння і приникнення самого Братства, якого членів "Вістник" називає чирками, раками, вуличниками, руйнівниками і т. д. Вийшло вже п'ять чисел "Вістника" по Соборі і чотири з них спеціально присвячені шкалованню імені п. Свистуна. Дуже а дуже маленько в "Вістнику" дійсних аргументів для оборони становища, яке заняли наш Владика, консисторія і їх прихильники. Вони пустилися на неймовірний для церковних діячів шлях, обкрадуючи болотом немиліх осіб, головно п. Свистуна. Дуже дійсно дуродівнюють так "Вістник" по Соборі і чотири з них спеціально присвячені шкалованню імені п. Свистуна. Дуже а дуже маленько в "Вістнику" дійсних аргументів для оборони становища, яке заняли наш Владика, консисторія і їх прихильники. Вони пустилися на неймовірний для церковних діячів шлях, обкрадуючи болотом немиліх осіб, головно п. Свистуна. "Вістник" є повний набридливих накидок, опертіх на плютах і звичайніх брехнях.

Своїми низькими нападами на особу п. Свистуна наша церковний "провід" хоче відвести увагу загалу вірних Церкви від дійсної причини теперішнього країно небезпекного положення, в якому опинилася наша Церква. Вони дійсно проводяють таку тактику, яку вжили з такими "великими" для себе "успіхом" на Соборі; тактику, яку спершу старалися відвернути увагу делегатів від тих, що допровадили нашу Церкву до жалю гідного положення через скандальну угоду Владики з жуківцями і через намагання підчинити нашу Церкву патріархові та зірати духовну звязь з Києвом.

Тактика викита ними на Соборі була: "Розпини, розпини, о. Маєвського". Ця тактика мала успіх на Соборі, бо делегати були несподівано заскорчені і не мали часу як слід зорієнтуватися. По Соборі же через якісь час консисторія старалася возвести ім'ям о. Маєвського. Але не дуже довго, бо опубліковання переписки о. Маєвського доказало наглядно, що за них не було наявності вини. Вірні зачинають бачити, що конспірація (змова) була не з сторони о. Маєвського і п. Свистуна, але з сторони самого проводу Церкви включно з єпископом, які до цієї конспірації викликали о. Лещинського. Між іншими ми знаємо, що о. Лещинськ спочатку конспірував для о. Савчука проти о. Владики, а потім "вже для них обох разом.

Коли бомба з о. Маєвського бльше не хотіла вибухати, треба було для нашого "проводу" знайти якусь другу жертву. Нею став п. Свистуна. Отже "розпини о. Маєвського" перемінилося в "розпини Свистуна". Пішло так далеко з тим "розпин", що вже навіть деякі наші священики цілі проповіді виглощують проти п. Свистуна, так, що вірні нашої Церкви нераз не знають, чи воюють в католицькій церкві чи в Українській Православній Церкві тут провідом чують.

Та не те є. Церковний "провід" не конче п'ятирічні, що метод шкаловання немиліх йому осіб сама по собі вистарчить. Тому "провід" вважає на що одну "штуку". Именно між загалом вірних нашої Церкви пущено чутку, що нібито цілій кліпот заходить п. Свистуна, бін, мовляв, самий хоче стати єпископом. Видно, що "провід" є в розпині, коли як такими способами воює.

Особисті напади зо стороны "проводу" доказують тільки, що позиція того "проводу" дуже захищена. Дуже слабо є з тим, що замість вживання аргументів, зачинають противника лягти, які прости нега пускав вски хомби набільш дивчин сплетні. Хай воляє нас всі люто з "чирками" і "раками" і "вулничниками" і "руйнівниками"! Ми свідомі того, що ми робимо чесну і святу роботу, роботу оборони нашої Церкви перед тими, що замість Церкви міцно тримати на рідному ґрунті, передають її "чужу" опіку та чуже ярмо.

В історії нашої Церкви Братства вже нераз спасли Церкву від руїни, які доколи готовували навіть самі єпископи. І наша Братство вірить, що тепер оборонити Церкву перед тими, що заважають віддати її чужим.

Хай же "провід" обороняє свою позицію особистими нападами, наклепами, лайками і брехнями! А ми будемо обороняти підтриману Церкви здоровими аргументами, опертими на правдивих фактах і документах, а також нашою любовю і привязаністю до Рідної Церкви.

Ми віримо в свій успіх, бож все чого ми домагаємося, то скликання надзвичайного Собору, яким має вивести нашу Церкву з того припинення, в яке залиші її теперішній "провід".

І ми віримо, що з нами стануть всі ширі, дійсні сини Рідної Церкви. І ми кличемо до них всіх:

Вступайте до Братства Оборони Рідної Церкви!

Заславайте відділ Братства Оборони Рідної Церкви в своїх місцевостях!

Передплачуйте "Рідну Церкву"!

Складайте на пресовий фонд "Рідної Церкви"!

Громади! Складчте свої збори і на них ухваліть резолюції проти останнього Собору і домагаєтесь скликання Надзвичайного Собору!

“Вістник” виходить з терпцю

L

“Вістник” обороняє меморандум і “Тези”. Каже: “Собор висукає підйомлення про те, що Архієпископ написав лист до патріарха “Ільї Патріарху”. Тези є “Ільї Патріарху” до доктора в спільному засіданні, і старається на них викликати загрозу, що “Тези” предложили обидвом Церквам че не самим патріархом.

Оце бажання “Вістника” викликало та-
кий згадок нагадує нам подібну тактику о. Владимира, який в своїй брошурі пише: “...в інтересах Вселенського Православ’я (імену Вселенського Патріархату) буде добре, якщо Патріарх відповість на нашу Церкву за коронацію України під свій покров...” (“Потрійний стан Рідної Церкви і наші проблеми”).

“Архієпископ написав лист і тільки всього, пише “Вістник”, Та є тут і відмінно. Но “Тези” і лист Архієпископа (меморандум) до патріарха є означа-
ючими документами, якими встановлюється наша Церква за коронацію України під свій покров...” (“Потрійний стан Рідної Церкви і наші проблеми”).

“Архієпископ написав лист і тільки всього, пише “Вістник”, Та є тут і відмінно. Но “Тези” і лист Архієпископа (меморандум) до патріарха є означа-
ючими документами, якими встановлюється наша Церква за коронацію України під свій покров...” (“Потрійний стан Рідної Церкви і наші проблеми”).

“Тези” на доказ приняття підписані представниками обидвох Церков, іх су-
тів’ю є “покров” — залежність нашої Цер-
кви від патріарха. Так говорить 38-ма у-
мова, як звучить:

“...Злучена Церква буде
рахуватись епархією в лоні Вселенської
Православної Церкви в канонічній єдино-
сті з Св. Вселенським Царгородським
Патріархом.”

Але Собори вже не перешкодили ухва-
лити таку резолюцію: “Семін Собор Украї-
нської Греко - Православної Церкви в Ка-
надії констатує, що заклади зроблені
п. В. Свістуном письмом і словом під час
Собору проти Високопреосвященого Ар-
хієпископа Іллана є безсоновні і негідні”.

Дійсно це сумне явиве.

II

“Вістник” каже, що шукав для нашої Церкви породнення з іншими православ-
ними Церквами, хоча є із патріархом, і “як рівні з рівними, як православні з
православними, як канонічні з каноніч-
ними”.

Чи дійсно “Вістник” вірить, що наїде
таке “породнення”? “Ми отже повинні
стремитися до того, щоб наша Церква
мала з іншими Церквами, будь-
зуміння, будь з духовним зв'язком, щоби ми
живли з другими православними церк-
вами, як сусід з сусідом, сестра з сестрою,
як одна самостійна держава з другою
самостійною державою”, говорить він.

“Як сусід з сусідом!” А то наші
найближчі сусіди, з якими ми могли жи-
ти і по сусідстві і як “сестра з сестрою”,
та “як самостійна держава з другою са-
мостійною державою”? Серби, Болгары,
Балканські Греки, Сирійці певно не вход-
ять в рабочу, бо вони вже відомі як “мо-
жливі союзники” з нами сусідами, та
цього “контингенту у нашому хламі” на-
ми. Але такими найближчими нашими сусіда-
ми (в Рідному Україні терпірізмом, а тут
як співгovernor) є Москвина (Росіяне),
Румуни, а тепер царгородський пат-
ріарх. Стреміння жити “як сестра з сестрою”,
з православною Церквою, Москви, Польщі,
із іншими православними церквами в Америці і Канаді. Скажім, що Церква хоче, щоби
між нами і ними було порозуміння “як су-
сід з сусідом, як сестра з сестрою”, як од-
на самостійна держава з другою само-
стійною державою”.

Добре було, як би “Вістник” повідо-
мив іх про таке наші стремлення і нам
сказав, що вони йому відповіли.

III

“Вістник” каже: “Церква наша мусить
бути самостійна, від нікого незалежна”. А 48-ма умова каже, що “ци умови...
значення канонічного зв'язку між нашою Цер-
квою і патріархом-стремленням і заснов-
кою обидвох Канадської і нашої Церкви в Америці — іша резол. Семіном Собо-
ру” як епікард царгородського патрі-
арха, — і інші точки, що говорять про на-

шу Церкву як неканонічну, приймають-
ся представниками обидвох (нашої в А-
мериці і жуківської) Церков, отже ви-
лючено самостійність і незалежність, а в
49-тій умові стверджується “приняти
(всіх) умов” власночурмани, підписані
підручниками і урядовими печатками.

“Вістник” признає, що коли ти “те-
ні” в цій “сестрі” свою маму можеш ос-
порудити, то вона, як обійтися з Цер-
ковю, як николи на них не погодишся.

В них є благої такого, що пронизиться
головним засадами нашої Церкви, — при-
міром засадами соборніoprивності та са-
мостійності Церкви, а також благодат-
ності твоїї канонічності нашої Церкви
(епіскопської). Є в них благої такого,
що пронизиться засадами соборніoprивності
і самостійності Церкви, які відповіда-
ють нашеї канонічності.

Комбі “Тези” в їх повноті (благої — а в
повноті!) можуть стати умовами остаточної
згоди обидвох Церков, як в Канаді та в тих
загальні зміни, які не могли поводитися. А ко-
жна з цих змін вимагає згоди обидвох Цер-
ков, які відповідають нашеї канонічності.

Далі каже “Вістник”: “Хай Бог борон-
ить того, кто пожважився що голову
основу нашої Церкви змінити чи під-
кіпдітувати, і мабуть “помилувати” її, бо
народові пословиці: “голос народа
— че обір”, і “хто відстоїв твоїї посло-
вниці, то відстоїв основу нашої Церкви”.

Лише, що треба належати до українських
організацій, але стараємося, щоб і на-
ші діти туди належали. Не будьмо У-
країнськими тільки на нас старших. Як у
Україні буде, як наші діти будуть по чи-
жки організаціям і чужими Церквами.

Не будьмо нашого життя на піску,
але на твердих піввалинах. Наші ді-
ти не будуть тим фортів, які вони пра-
підібні, а будуть чесні, підставні, чесні
загальні, що відівідають ворожі напади.
Справимо нашу правду на наші діти. На-
ші діти на нашій землі станове українським до-
мом, а тоді ми не маємо чого боятися на-
ціональної смерті.

Попри діти запоруку, що ми не ві-
дремо в Америці і Канаді, це є наше Украї-
нське братство. Церква в Америці і Канаді
представляє цілаукраїнські відносини
її, щоби Церква була наша, українсь-
ка, ні від кого не залежна, тільки від
Христя і нас самих, бо Церква — це ми.
Церква плавнини, будь також тим формо-
мий ми на зберегти перед національ-
ною смертю. Так я чужі впливі робити
на нашу українську дім не нашим, для ан-
глійським, так і чужка звірствість в на-
шій Церкви, зробить її не нашою, але
нам чужою!

IV

В неділю попові, представитель п. В. Се-
нін, поповін п. В. Свістуну до слова, по-
сказав вперед від себе кілька слів по-
наркому тему.

Через обширний матеріал, треба буде
поділити другий відчіт про церковне пі-
танні на дві часті.

В першій часті сказав п. Свістун, що
тепер находитися наша Церква в кризі:

розуміння (як православні з православ-
ними; канонічні з канонічними) і він
хоче, — ми простягнем “им рук”.

А ми скажемо: “відстягніть руку ско-
ро назад, не думайте простиати! ПІ — бо
цілі клопот їх як в цілому, що щік з
православного світу такого порозуміння
нашім не хоче, але ми самі просто як-
що відмінно (им руку)”. Також “порозу-
міння” не іншого хотіть всі ті, з якими
“Вістник” думає жити “як сестра з
сестрою”; від такого порозуміння сам
патріарх не відказувати!

VL

I так далі, і так далі “Вістник” оборо-
нює, поясняє, вигадує, загальжує, з де-
ком та підлітком, з дівчиною, з “дівчино-
ткою”, нарешті втратив терпець і хрі-
нув в сторону “Дніпра”: “Канадська
Церква за Американську не півловіє!”
іншими словами говорить: “Меморандум
— “тези”, оформлені, угора, злуха,
підчинені — це все літі не нашою, але
Американської Церкві! Бороні! Іх! Чому
ми не міти за них? Коли ліпши від нас
відмінні, які вони? І чому вони не від-
мінні? (Дніпро-І та! Схаки! Я ти вже
слово! Поможи, підспори мене, в обох бу-
дь лекше!”

А “Дніпро” ані буду! Надув і мов-
чав! З орі, як проголосив завісіння
зброй! Близькі, ні пари зі зір! Він про па-
рохи, Близькі, ні пари зі зір! Він про па-
рохи, зупинив, тепер говорить про у-
ні! Американську Церкви нічого не обхі-
дить, що Канадська в клапотах, наї са
ми собі помагати! “Іншайте про уні, про
те, що було давно, сотні років назад; не
турбуйтеся тим, що трене має статися”.

А колись “Дніпро” пишався гаслом:
“Вставайте, кайданів порівте!” Та це га-
ло зібрав з собою Гундак і чомусь?)
повісив на “Українському Вістнику”, орга-
ні жуківської церкви.

Церковний провід в Америці і Канаді за-
лишився, бо дійшло до того, що в Канаді
на Соборі розглянуто зміни в каноніч-
ному статуті, встановлені Церквою в Канаді
протягом 1920 року від старого Архієпис-
(і в Канаді) царгородському патріарху-
ї, і так смаковано соборніoprivності і
звязу нашої Церкви з Матірію на Украї-
ні. Таке саме гроють наші Церкви в А-
мериці.

Дал розуміння, всего, що сталося в по-
слідних місяцях в Канаді і Америці, бе-
зідні передавши Історію нашої Церкви
в Америці і Канаді. А історія Церкви в
Америці (що говорю про Церкви зі згід-
ністю з дізайністичні організациі) є
спильна. В Канаді відродилася Україн-
ська Православна Церква заважки світсь-
ким людям. Створено вперед Брацько
з одним священиком, і вони вже було
Церквою, і вже другий Собор (1919) за-
явив, що уважає Церкву частинно Украї-
нською. Церкви на Україні і зустрічали з
нічою, коли та була зіставленою з
Американською Церквою. Церкви в
Україні рішили, щоби Брацько і Констан-
тино (1920) рішили, щоби Брацько і Констан-
тино Українською Православною Церкви в
Канаді увійшли в органічну злуку з Ки-
ївською митрополією також, як ли-
ше комунікантій відносин не це позво-
ляє. На Четвертому Соборі Укр. Прав.
Церкви в Канаді (1924) прийшло вже до
такої органічної злукі, в Київською ми-
трополією, що вони відмінно відмінно
заснованою Святою Церквою Івана Гел-
лірова, зустрічалися з Всеукраїнською
Православною... Абако-фемальною Церквою,
яка була під проводом Митрополита Ки-
ївського і всієї України, Василя Липків-

ського.

Відродження Української Православ-
ної Церкви в Америці започатковано
кількома священиками. Організована
Церква прийшла тут тимчасовий покров
сирийського митрополита Германіса, а
від 1919 року прийшла його покров і Ка-
надійська Церква. Отже обидві Церкви
становили одну дієцезію; на тому само-

ми Соборі (1910) – де приняті покровом митрополита Германоса в Канаді, іменовано в о. Каскієвим першим деканом на Америку і затверджені хількою священиками. Особливі Церкви, Американська і Канадська, були під таким спільним духовним покровом митрополита Германоса аж до приходу Ахренищенко Іоанна Тодоровича в 1924 році.

Американська Церква на Соборі в Нью-Йорку прийняла Статут, в основу якого прописала іменами Веселін, Права, Церковного Собору з 1921 р. і визначила: «Є єдина однією українською народом, тому може бути лише одна Українська Апостольська Православна Церква, якої метрополією є Найсвятіша Успіння Пресвятої Діви Марії Катедральна Соборна Церква у місті Нью-Йорку». (5) (5) «Українська Церква Західної Америки з іменем «Дім Бога» Всеукраїнської Автокефальної Православної Церкви разом з неютворює Соборною і Апостольською Христовою Церквою». (5) (5)

До статута Української Православної Церкви в Канаді, ухвалленого Шостим Собором 1930 року, поставлено як перший параграф таку ухвалу: а) Українсько-Православну Церкви в Канаді зв'язують в духовній звязку з Українською Автокефальною Православною Церквою через свого єпископа або єпископів".

Обидві Церкви є в злущі з Київом, обидві Церкви мають одного і того самого єпископа, обидві Церкви становлять одну область єпископа, одну дієцезію.

Але, як сказав на початку, в Канаді заперечено звязь з Київом, а в Америці підставили угоду з т.зв. жуківчинами, на підставі якої Церква має стати спадщиною царгородського патріархату. Це мало причину до повалення церкви, бруталної дії проти християнської спільноти, які виконані з-під коптів, щоби надховити Собор в Канаді не допустити до розриву з матеріальною Церковою, яка находитися тепер під переслідуваннями болгарських і як ми не можемо уважати за роззваній, які також, як переходять тепер муки страждання.

Але Собор в Канаді не поставивши до цеї справи чи належить він іншим, такі ухвали, які можуть відбитися фатально на становищі Церкви, були зроблені. Бедзь, що вони були зроблені після того, як прийшли до їх ухвалювання. Виннішою зазустряло «Братьство Тому Річарда Церкви», яке має за задання навпротидіти до скликання Надзвичайного Собору в Канаді, щоби він ще раз розглянув спірні питання і вирішив справу так, як це всі попередні Собори розуміли, ухвалювались, і як вірні Церкви розуміли іменно, що наша Церква є складовою части Канадської Митрополії.

III.

Перед підніманням бессідника до проповідження підкімнату забрав слово пред'ялець парфії, п. Василь Сенів. В своїй короткій бесіді він нагадав присутнім, які юстиція чесних людей, які не могли відстоїти свої права, засуджувалися до смертної кари, але вони винагороджувалися підсвідомим трохиєм, вільнішим від земного та гріхівного світу.

політною", ми малиби підчинитися грецькому патріархові, зірвати з Рідною Церквою нашого народу? Цього не може бути!!

Цю коротеньку промову нагородили рисунками зібраними парадіжне оліємскими зразуміти, що чужий не дістане її нашої парфії.

Тепер покликана предсідник бесідника А. В. Свистуна до слова:

Бесідник поклав на підставі документів, що складнича нашого Архієпископа

о поправи хиротонії чи пересвяти датується ще з 1928 року, коли він написав листа до Всеукраїнської Православної

Першкою Радо в Києві, і в ньому почався жалюжавський на погрому зі згадкою про «засновану дисидентами» Україну. У 1990 році Аркадій Криворучко, якщо вірно, говорив, що готовий піти на пересреття й зробити це для цього наявності під автобусом на Шаргородській, скби патріотів та пересреття. «Український іститут», з 1991 року, орган, якому Архименік написав до патріарха із заявою, що готовий погодитися на всіх умовах, що вимагають, що поганість становить вину, а не відсутність відповідних правил. Якщо він відмінно відповіє на цю заяву, то він відмінно відповіє на всіх інших, але для нас тепер єдиний варіант, що він є канонічним епіскопом.

День 6. березня ц. р. є днем початку розколу в нашій Церкві. Того дня появи

зокуло в нашій Церкві, та єднається зі старою статтю п. Мирослава Стечинського в Українському Голосі, в якій було сказано, що каюти нашої Церкви відносно женячкі священиків ті самі, що й в нинішньій Церкві. Ця стаття була поверджена о. С. Савчуком, адміністра-

ром Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в якій він написав, що Церква в Канаді не є частиною ніякої іншої Церкви і що канони Української Автокефальної Православної Церкви не о

кофейні». Проте вони не відмінили відкриття Каналу. Того самого дня, 2 березня і. р. в Новому Порту підписано угоду між представниками УАДПЦеркви в Україні та юкіївською, на підставі якої Церква працюватиме в складі епархії царгородського патріархату. Це угоди проголосено, а тільки опубліковано в Дніпропетровському та Полтавському щоденнику братству і находитися в архіві до поїзної залу в Одині Відкритій Церкви Українського Народу.

принципами розіслання та угоди («Тези») викликаним на те, щоби вони «представили» завдання по підготовці та виконанні військової операції. Але вони не зробили цього, і якщо б це було зроблено, то вони і не були б відповідальними за поразку, але після своєї думки. В разумі «зелених» точок (36 і 45 умов) та угоди («Тези») наявні спільноти, яким вони не мали засилати; свідченням мали про них засилати аж на своїх землях, які вони віддавали. Це погано, але якщо вони засилують нам той способ, яким приготовлювалися і передоводжувано в 17 столітті, то з ним. Того самого способу, яким вони засилали розкидери, та угоди, способом яким їхній єдиний військовий архітектор, Іван Іванович Церквишев, відзначився в Царгородом.

Царю обідомъ Царпіхъ настутилъ тоді, що царгородський патріархъ признастъ на відомості Царя православненіи каноніческимъ скликомъ в такий спосіб як уважається, що відповідь (2 і 4 умова) значить виключення е переследує, що патріархъ відповідає, що вінъ не підтримує відмінності, а не супорядкованості, асі церкви уряди назначаються зрази патріархомъ, членъ Константиопольської церкви ніяк на життя, членъ Константиопольської може бути миринъ (умова 7—15).

ЛУЧЕНА ЦЕРКВА ПЕРЕБІРАЄ ВСІХЪ ДІВІДІКІВ И НЕДІВІДІКІВЪ (ПІДІМІНІВЪ), ПАРОХІЛЬНИХЪ БУДИНКІВЪ, МЕЗБІЛІНІХЪ І ВСІ ГРОШІ, ЯКІ Є В ПАРОХІЛЬНИХЪ КАСАХЪ, ВЗАГДІ ВСЕХЪ ЗХОДЕМЪ І НЕРУХОДІМЪ И ВОНО НЕ БУДЕ ВЛАСНИСТОЮ ГРОМАДІ, ЯК ДО ТЕХЪ ДІВІДІКІВЪ, КОІ СІДІТЬ ВІДОДОДІНІ, ВІДЧУЛЧИВАТИ ЛІЩЕ ТАКІ ДОВІ, ЯК ЗАХОЧЕ (умова 17). Найважливіші в слівництві Церкви не будуть мати

бор, але патріарх І від цього рішення не є відмінною (доки як в римській церкві папал), бо злучено Церкву будь-якого з царгородського патріархату, отже якщо Церква буде підчинена патріархату (умова 38), то він зможе дізнатися про всіх християнських церквах та зробити з них самі тільки священниками, для чого мається скликати їх на Собор, тоді як ті умови не будуть проголошеними, тільки всім має бути зрозуміло з увагою в "Ділпі" з 15 березня, що ідея Церкви знайшла дорогу до злу (умова 46 і 36). На випадок, якби парадокс дав негативну (відмовну) відповідь, (значить не визнав нашого Владимира очинним) ті умови не будуть николи в цій сподії проголошеною, але вони все ж будуть таємницею. Наприкінці відповіді відмінної в певному стилі стверджується: "Святійший Патріарх: Архимандритом і синодом" (48 і 49 хмоза).

Історія, чи утіда являється великою обідою нашої Церкви, вона лягла страшною рукою на нашій Церкві, бо каже, що Архимандритом і отже Церквою некою. Та утода придерхується того, що радянський Вітчизнян, орган жуківської церкви ще недавно писав, іменною склад. Жуть не міг взятися з Церквою, вона має неканонічного єпископа, що відмежується від Церкви секта, яка на Україні сама розвіздала.

еркава повинна скликнути з себе ту пля осудити ту підписану угоду, як нес, як свого рода лапку, в яку затяг Гундяк і Підгорецький нашого Влади та Консисторію; Церква повинна призвітися до Собору, щоб делегати П Собори внесли гідне рішення нашої квіти, а не таке, як Собор в Канаді. Підгучий Собор в Америці повинен по-звалити, що Церква належить до українського народу, що вона є в останнє час

без звільнення підконтрольних територій.

після закінчення відбуту були запити, відносіться до подій на Соборі в Саскії, і до "ТЕЗ", на які бесідник дав відповідальні відповіді. Після цього заяв голоє п. Олекса Бунька, парохійний касієр, і сказав, що ми повиннійти до певного заключення і тому уложив зібраним слідчою резолюції приняття:

Познайомившись з резолюціями Священного Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, виявляємо нашу здіяльність з трактування Собору важливих питань Церкви, що, зокрема, своїми резолюціями змінили дотеперні догматичні та церковно-правові становища нашої Церкви. Цим ставлять запитання становище нашої Американської Православної Церкви проти резолюцій, що були розірвані духовниками нашої Церкви в Канаді з Українською Автокефальною Православною Церквою на Україні.

Висловлюємо повне признання п. Юло Свистуну в Вінниці за його роботу автокефалії, соборнорівноправності та взагалі теперішнього канонічно - канонічного становища національної Церкви в Канаді, як частини УАПЦ на Україні, і просимо його наше активно вести оборону; з огляду

І ж і на те, що наша Церква в Америці разом з Церквою в Канаді однією з інших консервій для неї, та і для нашої Церкви.

Уважаємо, що факт гніту над Церквою на Україні зі сторін більшевізмівлідів не є вистарчальною причинною розривання нашої духовної лучності зі світовою Україною. Рішучим є конкретний факт, що Перший Усікочин Православної Церкви в Києві 1921 року позахадив дорогу, якою мав Ян-Казимир Вишневецький, і ця дорога не заперта для національної Церкви в Америці і Канаді, поміжнаціональна УАПЦ із Україною. З окрес-

признаємо, що каноні, ухвалені Першим Собором в Києві 1921 року, головною мірою відносно соборнотрасності, із мовою відновлення української церкви, і каноні відносно священослужителів УАПЦ, є православні і обов'язкові в нашій Церкві в Америці і Канаді.

Уважаємо канонічну злуку з царським патріархом і всіх кроків для відновлення нашої Церкви і нашого Архиєпископства канонічними як непотрібні, не-

ми про церковну справу тамошні право-
славні громади, отворила міні очі Я ви-
яснила мені причину тих канонічних "скі-
вов" Савка. Моя поїздка до Шіцького
далі мені змогу знайти нині виключен-
но у тому, та не інакше представити
канонічні засади православ'я. Це, як
з'ясував вище, по довгі дні статті в
У.Г., я покищав собі якого крок звичай-
ним землянам справи, а не сідловим би
жадним змінити канонічне становище
нашої Церкви. Але моя поїздка до Шіць-
кого переконала мене — і в тому в мені не
мало будь-яких сумнівів, що о. Савчук
має певні заслуги перед нашою діланою.
І поспішенно пришов на час, щоб
надійно змінити канонічне становище
нашої Церкви. Іменно денню вже в
1929 році він себе переконав, що наша
духовна звязь з Кіївською нашої Цер-
квою є непотрібна. Він себе переконав
тож нашій Церкві з винесеною не по дорозі
з. І вже зваживши на крок, чи кроки, що
з часом можуть зробити з Кіївською мабуть

загалом. У 1928 році в були примусованім
мережі церкви та інші громади припиняють-
ся непропозиції з їх Савчуком зреш-
тити до становища голови Греко-Пра-
вославного Братства, яке в той час відо-
гравило дуже позитивну роль в нашій
церковній організації. Через ту резигнацію
і стративний контакт з керуючимою
Церквою він відійшов від церковної
життя та заснував у своїй гравії
Свято-Іоаннівську церкву в Канаді і в А-
мериці з 1929 року. Именно тоді в міс-
ці трапині відбувався в Нью Йорку Собор
Американської Церкви. На той Собор
появився під час молитви на трох язиках, але
зокрема на українському (Іоанн Савчук
було тоді, як і тегор одноголосно, а
ле адміністративно вени були огні), о.
Савчук ізяв як репрезентант казандий-
ської консисторії, а п. Ю. Стечинський і я
іхали як репрезентанти Братства (тоді
що ми всі тоді були в притисливих ві-
носинах). На тому Соборі відбулася ду-
же важлива подія — той Собор
запровадив в Американській Цер-
кві. Не всіх цих змін запрощено до комі-
сії, яка передготувала Статут, закін-
цівши єще предложенні до ухвалення Собо-
ри. Нашерк того Статуду виготовив
прот. К. Кирстюк. Той наочерк був на-
значений мастером виготовлення, і справа
Церкви так з боку організаційного як
канонічного була відмінна. Він був
також підготовлений, прізваним архі-
тектором, яким був Кирстюк і там
же при нім і других членах статутової
комісії ми зазивали, що той Статут віль-
ноємо як основу нашого Статуту в Канаді.
Між іншим ми тоді подалися б... за ці
термін, в якому були застарілості тільки
нафілонівські річи, зазначені з нашою Цер-
квою в Канаді. Але відмінної речі не було
мати більше дії — тоді це організація
відповідно канонічного становища Церкви.
Ми отже були дуже вдачні о. Кінсто-
ку за то що осною опрацюванням всіх
тисяч спрів в своєму наочерку Статуту.
Ми бачили, що нам в Канаді заложили
на буде до великої міри праця з укладан-
ням нашого Статуту, який має буті у
зведені на Соборі 1930 року. Статут був
дуже шедший був в своїх обсягах, а сам
з чук, на якого плачех лежав обрамованим
зробити наочерк Статуту Церкви в Кано-
да.

Отже ми всі три, як представники Церкви, відповідали однієї заслуї канської нації. Статут, коли ви були читані відомою відомою, ми наїхі поборилися зі своїми давніми, які статутома комісія до якої і нас, як гостей запрошено, долу «іла» до других зауваж чи поправок. Ми всі три були на Соборі, Соборі Статут був ухвалений. Ми всі три відповідно згадуємо з цим Статутом. Ми всі троє згадуємо взяти його як відреса нашого Статуту в канській

Статут чиїшої Церкви був ухвалений на шостому Соборі в Відоктоні 1920. Але той Статут дуже відмінний - від американського, який мав стати зразом для каледійського. Чому воно так сталося? Відповідь на це питання не тільки ви-

мил., але Й. кине жити світла на цілу сим-
патію в нашій Церкві. Відповідь на це
було виснажені, чому о. Сав-
чук поважаєсь фальшивувати каноніче
написання нашої Церкви в Канаді.
Оскільки він не може відповісти звичай-
ним чином, то о. Савчук, який, як те-
хнолог в Іого листах (в 1930 і других)
ко американської концепції
їїнвінції тверди стояти на грунті Україн-
ської Автокефальної Православної Цер-
кви на Україні, в діяльності в той же час
їїнвінції в своїй думці в 1929 р. роз-
глядає бути з проти його Церкви. Але об-
сяг пропаганди, яку він проводить в нашій
їїнвінції для того, щоб в підпільному
мотку пору, він міг сказати, що наша
їїнвінція в Канаді має і не має ничего
іншого за Українською Автокефальною
православною Церквою на Україні. Та
пригощаю пора, настало час думи об
історичній правоті відомої Таттів
засновані написані своєю біографією. Статтю
Г. в якій він зазначає, що наша Церква
їїнвінція не є частинкою Церкви Кіївсько-

І що нашу Церкву не обважують київською канонії. Успіх "стемпіду" на Соборі візантійців, в міжніх лініях І. Савчук зазагальнив вжити для своїх цілей позначення "фірмам", і де вони не спінисяли перед тим, щоб покривати заслуги членів нової священської кафедри, які вже були підтримані Михаїлом Грушевським. На стіні, ході підняті від Савчука, що він давів до того, що Собор ухвалив резолюцію 4-ту канонічно становище нашої Церкви, який Собор заняв ту саму позицію, що і О. Савчук, позицію, що цілком фальшиво канонічно становище нашої Церкви. Свою роботу від О. Савчука досить обєктивно. Мені самому отворилися очі на цю ситуацію зі Собором і то аж в ча-
мі відігнути в Шілкого, на 1. вересня 1929 р.Тоді я вже був знайомий з цією ро-
ботою і навіть проходив Статут нашої Церкви в Америці. По тім, як той Стат-
ут був ухвалений на Соборі в Нью-Йор-
ку в 1929, я не мав його цілком. Кі-
ні гідле його не бачив ні читав. Ко-
льб я мав його в руках тоді, як я писав
статтю в У. Г. в відповідь на статтю про
І. Стечкіним, віро, що О. Савчук не був
владівачкою виступами з залів фаль-
шиво канонічно становищем нашої Церкви,
і віро, що це було вбито тоді
самому корінні, всім намаганням зроби-
ти нашу Церкву "канонічного", цілкою кано-
нічною в розумінні старих каноніків.
Цікаво говорити Статут нашої Церкви
Америкі, про канонічно становище, на-

її Церкви в Америці? Вінкаже явно-
здавно, не завинчаючи нічого в папері,
наша Церква в Америці з частиною
української Автокефальної Православної
Церкви на Україні становляча дієцезію
А.П. Церкви. Тоді статут даєше говор-
ить, що нашу Церкву в Америці обов-
'язуєть кийські канони. Позлові собі на-
тівки підівдані точки того Статуту:

23.) Українська Православна Церква в Злучених Державах Америки є одною з Діцезій Всеукраїнської Православної Церкви і разом з нею творить складову частину Єдиної, Святої, Соборної і Apostольської Христової Церкви.

Дерка.

24.) Українська Православна Церква Америки нехочіно придержується як православної християнської віри, ствердженої самим Все світським Собою, що й прийняли наші предки за св. Володимира, так як є привів перший Всеукраїнський Православний Церковний Собор 1921 року в Києві, (підчеркнувши наше).

25.) Українська Православна Церква в Америці придержується всіх основних канонів, що їх Матірь Церква, Українська Автокефальна Православна

Церква. (підчеркнення наше).
26) Українська Православна Церква Америки, яка находиться у відмінних обставинах, як Матіріна Церква, творить і свої власні канони, які відноситься до її устрою, керування й управління, обов'язки священнослужителів і мирян. (підчеркнення наше).

Не думамо, що потрібно пояснювати поняття 'точки нашої Церкви в Америці'. Ті точки стверджують по-нашій сумнів, що наша Церква в на

Україні, і приєднується основних канонів першого Собору Київського, а застосує собі право творити свої канони з сприйняттям та погодженням їх Урядом та обговорювати священослужителі І митрополіт. А що є основними канонами Київського Собору? Ті, які відносяться до справ ієрархії, софорпоравності, автокефалії і рідної мови в Церкви. Наша Церква в Америці відрізняється від інших церков тим, що тієї самої канонічності притаманні, що ті єзиками Побозища. Ті основні канони першого Всеукраїнського Православного Собору, що відбудувся в Києві 1921 р. не відійшли подалі від нас, але статут, в точках 1—22, на ст. 12—16. Між тим, якщо відповісти на питання про те, чи відійшли від нас ці канони, то відповісти можна, що відійшли, але в Канаді і для цікавості читачів У. Г. подає, що якраз канони про житіє-святощенослужителів, за які він спір між П. Мир. Стеченином, б. Сиркумом і мною, в майбутнє дослівно передруковані в тому Статуті, із «Діловим» Всеукраїнського Православного Собору в м. Києві 14/30 жовтня 1921 р.

Київський Собор ухвалив отсі канони, і я наїв був в своїй відповіді на стат-
п. Стечнину в У. Г.

Походження і шлюбний стан не може бути перешкодою до змінення всіх ступінь духовного сану до єпископського включно осібні глядим то-
го, як з морального, так і з освітнього боку. На служнину єпископську можна
обрати осіда від 30 років, а на слу-
жіння священицьке і діаконське від
22 року.

17. В справі набуття єпископського саму ченці не понинні мати ніжких привілеїв.
18. В справі одружіння і розриву шлюбів священнослужителі Українськото Церкви підлягають загальним законам (зокрема загальним законам Церкви — пр. наша.)

В Американськім статуті повищі закони є ось так передані:

18. Поехання й шлюбний стан не можуть бути перешкодою до набуття всіх ступнів духовного сану, до єпископського включно особам гідним того, як з морального, так і з освітнього боку.

боку.

20. В справі одружиння і розриву шлюбів священослужителі Української Православної Церкви підлягають загальним законам. (зн. загальним законам Церкви — пр. наша).

21. Ценці не мають ніякого привілею в наслідуванні спадкового земельного

Як бачимо з повіщого порівняння 16-ї канону Київського Собору (Розділ І/2) с передрукованій в Статуті як точка 18-та з пропуском про вік кандидатів духовного сану. Канон 17-тий є поданий трохи відмінній формі, але з таким змістом, як точка 21-а Статуту. Ка-

В часі моєго побуту в Нікага-е, Кир-

лита і всієї України, Василя Липківського, та ім'я активного Митрополита Київа і всієї України".

Так само о Савчук боявся перебрати американського Статуту щою точку:

5. Є лише один Український Нарід, тому може бути є лише одна Українська Православна Автокефальна Церква.

ПРО "ТЕЗИ"

або

ПРО БАЛАМУЦТВО, БЕЗ ЯКОГО ПО СОВІСТИ МОЖНА ОБІТЬСЯ

I.

У "Вістнику" в 1. серпня 1935 о. Савчук боронить умови, на підставі яких має притягти до підчинення нашої Церкви в Америці царгородському патріархові. Він боронить їх так, наче були присутній при тому, якіх вложувалося, сприялося, переговорювалося, приймалося, підписувалося. Він пише й обговорює те, чого в тих умовах нема, і таким способом відуть людей у блук, підсиче невдовolenia в Церкві, і коли буде робити далі та, то вірні нашої Церкви стратять терпець і скажуть словами о. Митрополита: "в нашій Церкві є злонійні люді".

Отець Савчук каже: "греба пам'ятати що 'Тези' ще не є принятими уставами вже завершеної злукі..." Дійсно, коли вони були принятими уставами "бже завершеної злукі", то не було чого горорити про "Тези", але про завершенну злuku. Але та "Тези" є нікаки тими уставами, які вже приняті, щоби прийшло до "завершеної злукі", вони є тими принятими уставами, які провадять до "нової злукі" (1-ша умова), бо без "умови" тає ще не принятих не можна стремити до якої, а не до нової, завершеної злукі, бо уставами завершеної злукі є приняті умови, отже підписані угоди. Та це таке ясне!

Далі о. Савчук каже: "вони є тільки матеріалом до дискусії в справі злукі", і підкреслює це, щоби впадло читачам, в очі, та додав: "вони покиуть буття приняті обома сторонами, або відкинуті, або відхилені, щоби їх відкинути щоб біл Церкви зможут на них без школи для себе поділитися". Цікаво!! Викладачі тепер не видається, а тільки так, що патріархи предложили ті умови представникам обидвох Церков і скажуть їм, що вони їх передискутували, та прийшли, або відкинули, змінили або доповнили і погодились в такий спосіб, що не було школи для обох Церков. Ше раз цікаво! Чи дійсно о. Савчук хоче представити що справу заголовок нашої Церкви так, що ті умови предложені двома групами - третьим чинником, патріархом?

Подійміться в тій самій звіті, чи вони відносно твердження о. Савчука говорять!

Умова, 48-ма: "Щі умови приймаються Віреосв., Архієпископом Іоанном Теодоровичем і Консисторією Української Автокефальної Православної Церкви в Сполучених Державах Америки з однієї сторони, а з другої Віреп. Адміністратором о. Н. Підгорецьким і Консисторією Української Православної Церкви в Північній Америці, в місті Ньюпорку, Н. Й. самого шестого дня місяця березня 1935 р.".

Отже в цій умові нема найменшого підтеку про якесь застереження в розумінні о. Савчука, що над ними буде можна дискутувати. Ця умова говорить що "ці умови (від 1-шої до 47-мої) приймаються"; в ній сказано, що вони приймаються, де є юридична привід. Ця умова ж, що всі повиши умови принять.

49-та умова: "В доказ приняття повінних умов Віреосв., Архієпископом Іоанном Теодоровичем і Віреп. Адміністратором Н. Ковалем Підгорецьким і Консисторією обидвох відомих названих Церков відмінної своєї власності підписані та урядовані під часом, що вони відомі". Після цього слідують власноручні підписи представників обидвох Церков та урядових печаток.

Пошо говорить що ті умови є матеріалом до дискусії? Як є о. Савчук, доказ же? Де він є вчителем? Чи 49-та умова така загадочна? Вонак виразно каже: що на підставі того, що всі умови приймаються, їх приняття стверджується як класи норм, підписані з урядовими під часом. Всі розуміють що це так, і о. Савчук зі своєї совісти не видається, розуміє, але він не хоче цього приняти, бо бояться за свою "шкіру"! От що у чому причина баламуцтва! Шоби не стратити своєї "шкіри", адміністраторства, о. Савчук пощає баламуцтво, замість сказати правду про ті умови I призвати, що вони ма-

ють на меті скасування нашої Церкви в Америці, що таке скасування обов'язково, та, угоду підписано, приняті, певними присягантою і передано патріархові представнику, і збуртися стражу за свою "шкіру".

Але о. Савчук ховається у своїх баламутних твердженнях за ті ава слова "до дискусії", які мудре прибаві, і не знає чого, що мудре не можуть наявувати тільки фантазії і які сміттям куляк, мовляв, "скіп'яти, але ми все там знаходимося" "ни дорогі до поноси злукі". В тих 49 умовах, що підписані до злукі, є ще нігде слова "теза", тільки всі ті умови називаються "умови": 1) "з чим приняті", 2) "з підписанім згода", 3) "з чим не згода"; 3) "Примітка: Цей параграф", — на відміну "параграф", а не теза; 22) "Примітка: цей параграф", — а не теза; 43) "Усі повиши умови" — а не тези; 46) "Усі повиши умови" — а не тези; 47) "Усі умови приймаються" — а не ці тези приймаються; 49) "В доказ приняті повиши умов" — а не в доказ приняті повиши тез.

Що в тих умовах першінство не було скановано "Тези до дискусії", виходить із 36, 45, 46 і 47-мої умов. 36-та умовакаже, що поза комунікат (той є з 6. березня 1935, що був проголошений в Дніпрі з 15. березня) про те, що обидві церкви прийшли до порозуміння. І крім, заяві, що вони знаходяться на дорозі до нової злукі, не буде ніяких інших комунікатів адотично цієї справи і з цих двох комунікатів "мусить бути зрозуміло всім, що Церкви знайшли дорогу злукі едині на основі науки Божественного Спасителя Христя", — від дороги до такої злукі не оптерта на основі науки Божественного Спасителя Христя, тільки проводити роз'яснення нашої Церкви в Америці царгородському патріархові на левих уставах, яких сповіщення вже не залежить від обіз контрагентів (обої церкви, що угоду підписані) але від третього, того що має оформити епіскопат нашого Владики та зробити його канонічним право-славним епіскопом, значить залежить від патріарха. Тому таке говорення, що "тези" є матеріалом до дискусії, що є відвернення, що відблизити людей, Церкву в Канаді і Америці.

45-та тезакаже, що на випадок розриву дальших перегородок "ці умови (не скажено "Тези до дискусії" — прим. Ред.) не будуть відомі" але від третього, що представники нашої Церкви в Америці і в Україні при вложуванні умов чинилися з тим, що патріархи може відмовити. відповідь відносно 2-ої і 4-ої умов, отже застережти собі право цих умов ніколи в нійкій способі не прото-понути. Уважайте! Сказано: "Не будуть відомі в нійкій способі проголошени", а о. Савчук вівсях тає, додатково: "до дискусії" і їх не ніому, але не хоче добачити в ніому "дівокого коня", який має його скинути з себе. Чин не крає самою скінчено з ніого, нікъ усвітился — засвітила і наречти таки власті. І себе покликані! Отже, як можуть бути ті умови? "тезами до дискусії", коли 45-та умова, якщо що на випадок відмови від патріарха, або як їх патріархи не призначав нашого Владимира канонічним епіскопом та умови не будуть проголошени! Ніколи і в нійкій способі?" Чи о. Савчук не читає уявжко тих умов, чи він приймів пояснення, які дано йому для його власного запеклення, що то все проект, матеріал до дискусії, нікого не обов'язує і т.д. Тут є загадка, і вона вийде на верх, так як їх "тези" до дискусії" умови, умови в супереч 45-ти умов вийти за верх!

46-та умова каже, що "усі повиши умови будуть ратифіковані Соборами священиків обидвох названих Церков" і зараз, що час, місце і способъ переведення таких Соборів (із самих священиків) бу-

де встановлено пізніше. Коли? Попередні умови (45-та) відповідає: як патріарх дасть позитивну відповідь (бо як негативну, то про них крім "умовників" нічого не мав знати). Дасть патріарх позитивну відповідь, погодиться словити, що скажено в 2-ій і 4-тій умові, тоді скликатися священиків⁽¹⁾ і вони мають ратифікувати "усі повиши умови" на те, щоби були, як каже 47-ма умова, право-славними, і цим самим Церкви стади злути. "Вони (умови) можуть бути підложені до ратифікації загального Собору вже. Злутичені Церкви з священиками і представниками парохій", як що буде від Архіепископії і Консисторії" (обі ціє пан кохух, тепе його слово), каже 47-ма умова, а мы скажемо, хіба на тє, щоби представників парохій нашої Церкви в Америці вже на Соборі довідлився, куди запородили священики Церкви, як вже буде по всьому!

Де тут можна додатися того, що о. Савчук говорить, що умови є матеріалом до дискусії?

"Отже трактувати "Тези" я видавала при них осуд як про усліді завершеної злукі — не тільки немістично, але про стілу глупо", каже о. Савчук: Дивити! "Бо до злукі злукі не прийшло, її не підписано, вона ще не існує", доказує⁽²⁾ він і підкреслює що, щоби відіїшло в очі читача, Рація, що до злукі що злукі не прийшло, але до злукі вже є! Рація, що злукі не підписано, бо злукі не залежить тепер вже від обіз сторін (представників нашої Церкви в Америці з жукиві), але від третьої, від патріарха. Але до злукі вже прийшло, згода до злукі вже приняті я її доказ приняті згода до злукі дано печатки. Чому? Бо згода до злукі заласкала від обох контрагентів, а повна злукі залежить від усліді в 2-ій і 4-тій умові, або іншими словами від того, що патріарх скаже: "Так" або "ні"!

І про таку згоду до злукі, яка списана в 49-ти умовах, спонсовано представниками патріарха, я на підставі такої згоди до такої злукі передано меморандум до патріарха. Вершиком тогу угоди є скасування нашої Церкви в Америці!

Цо так а не інакше треба розуміти ті умови, іменно що вони є принятими усліді до скасування нашої Церкви в Америці, отже підписаною угодою до такої злукі нашої Церкви в Америці з жукиві, на підставі якої наша Церква в Америці має перестати існувати як автокефальна, соборнонароднозвана і після певних актів понікнення (2-га і 4-та умова) стати разом із жукивішою епархією царгородського патріархію (38-ма умова), виходити також з листа патріархового представника, який поімено на четвертій стороні тих "Тез". Він ж, що отримав "49 тез до дискусії" до порозуміння між обідома Церквями в справі кооперації і злукі і є в присміті повідомляє, що все є в порядку і нічого промітівного канонічного підзакону його Церкви". Як вони мали-бутися це до жукиві, він не міг брати писати!

Словами "до дискусії" чомукь намітиє показати перед нами, що ті умови не обов'язують никого і їх можна змініти, але Архієпископ Атенагорас має розуміти, що ті умови вже передискутовані, і призначено, що ті умови змінено, доповнено, справлено, що ті умови підписано і таємно передано. Хіба що, о. Савчук хоче вмовити в нас, що Архієпископ Атенагорас, який посередні в справі злуків обидвох Церков і ідентичний нашої Церкви патріархові, відомовін тими умовами, що их можна змінити, або частинно доповнити, або змінити, значить умовами, які собою не представляють нічого?

Як так, що після пояснення о. Савчука виходило таке: "Отче Атенагорас! Ми представники обидвох Церков, погодилися злути, як патріарх дасть згода і бла господині на оформлення епіскопату Архієпископом Атенагорасом. І призначили умови із доказ принятими, які підписано із печатками присягантою. І вони відмінно. Але треба. Вам пам'ятати, що вони непріятель і є ще до дискусії, і можуть бути змінін тільком або частинно, відіїнені або приняті". Чи не смішно?

гі точки, які назовано "Тезм до дискусії" і на які вже можна було погодитися, як із національною приязнію, але вони ще можуть бути змінені.

А тоді читає це вже притаманні "Тезм" то зас, які вони скандальні і шкідливі для нашої Церкви.

Кажуть, що початковий характер цих нічті/британів. Він хоче, щоб весь хто видається в речах. Виходить, що ми маємо жити від'єднані. Але тут дієне диво: Ми ні сухим березі, а жужиком серед глибокого води. Але не встигли ми отримати і кинути мотузку жужикам, щоб їх витягнути на берег, як жужикам "каб-боб" зашморгнув нас на шині свій мотуз і тягне нас з собою в глибоку воду, а разе в болото! Тягне з цією силою.

В передовій "Вістника" ч. 17, горо-
ть, що Українська Православна Церква в Канаді не може залякати від Української Автокефальної Православної Церкви на Україні, бо також там тепер нема, вони повсюдно пригнічені боязливими. Лише відсутність об'єднання
під єдиним царгострадським патріархом.

Що це скажали вч, читані на таке:

Лютій 1935 року забирає в дітей рідну ма-
тері і запорогів Пів визнання. А тільки жа-
кщо в визнанії не можна нам вінти поро-
умітися. Тепер одні налішається
шукати собі другої мами, а коли рідна
мама виїде з визнані — то знову же не ві-
вернемо.

Мудрі і прімірні такі діти! Правда?

Британія

час... Брацтво не побояється взяти в свої руки іскавальне переконання від-
мінної Церкви, скрізь міцно бо-
рюючи П. Так буде аж до 1920 року,
коли широкі перспективи відкриваються після
перемоги над нами".

А тепер що пише "Вістник"? В числі з 15. серпня 1935, "Вістника" читамо та-
кож:

"Свистунове Брацтво буде чуже
для Церкви наявні тоді, коли склада-
ються з самих нальючених членів Церкви,
бо в церковних статутів вони НЕ є
предвиджені. Статут на таке Брацтво не
позволяє...

Яким словами не представлявби п.
Свистуну ціль свого Брацтва, то ціль
єднання, підпорядковане належної
законної інституції Української Православної Церкви... П. Собору, що
відбувся 30 червня 1 і 2 та 3 липня,

1935 р., поборувши Собору за управ-
и Церкви в особах П законних пред-
ставників — Епископія, Адміністратора
та Консисторії... Таким чином Свисту-
нівське Брацтво є відносності Брацтву
П. Свистунові Церкви... Заложеної

п. Свистуновим Брацтвом не є Брацтвом Руїн
їн Церкви".

Уважний читач хай порівнай, що пи-
се "Вістник" колись, — що пише тепер
і побачить страшну переміну в його по-
глядах, і то не протягом трьох літ.

Та-як колись статути нашої Церкви та
що не предвидували повстання

Брацтва. Але потреба такі Брацтва до
життя покликала.

І тоді Брацтва виступали проти "Управи
Церкви в особах П законних представ-
ників — епископія" і т. д. Це якраз і було
цілью Брацтва, бо ті "законні представники
Церкви" підуть під Брацтвом. Теж в

1936 р. Брацтва також виступили проти
"найвищої законної інституції Церкви",
проти Берестейського Собору, бо той

Собор голосував за злаку з папою, так
як останній наш Собор в Саскатчуані голо-
сував за злаку з патріархом.

Коли ж сьогодні тоді злакина було Брацтвом
сторони Оборони Церкви, навіть з проти-

"законних представників епископія",
то можна це й робити тепер. Не тільки
можна, але святій обов'язок кліче всіх
дійсних вірних нашої Церкви стати в
обороні Руїн Церкви, хоча й на вільні
проти "законних представників" — еписко-
па, адміністратора і консисторії, коли
ті "законні представники" ведуть Цер-
кву в чуже ярмо.

РЕЗОЛЮЦІЯ ГРОМАД В СПРАВІ СОБОРУ

(Продовження з ст. 1.)

нання п. Свистунову за його виступ на Со-
борі в обороні прав нашої Церкви.

Громада в Глеслін, Саск., не післала
надто чотири тексту резолюцій, а тільки
зміст. В своїй резолюції висловано до кон-
систорії домагається, щоб та перестала

зробити пропозиції Свистуну, так-
жо, щоби публічно відповісти всім скла-
жанім на нас написанням в логані, а Свисту-

ніще громада домагається, щоб кон-
систорія старалася прийти до порозумін-
ня і повної згоди з п. Свистуном. Коли

цих часів, то громада буде примушена
здійснювати акції проти Брацтва Оборони Руїн
їн Церкви. Громада висловлює над скли-
канням надзвичайному Собору.

Резолюція громади в Шілкіго є оголо-
шені на окремій місці.

Вірно, що по скінчені молочні і
по домініянських ліборах інші громади
склачуть в себе збори в справі скликання
надзвичайному Собору. Се треба зро-
зуміти. Що ж, Громада в Саскатчуані
заснувала Собор, який менші школи по-
відніти нашу Церкву від теперішнього
некоронального стану.

По текст резолюції пишеть до Брац-
тва на адресу:

Ukrainian Church Defence Brotherhood
607 McArthur Bldg., Winnipeg, Man.

СКЛАДАЙТЕ НА ПРЕСОВІЙ ФОНД "РІДНОЇ ЦЕРКВІ".

Голоси Читачів

ВІСТИ з ТОРООНТО

Звіт симпозіуму І демократії на Соборі Дн. 14 липня с. р. членів і прихильників Укр. Прав. Громадян мали нагоду зустрітися в місцевому пабі «Скотч-хаус», що недалеко від будівлі Саксаганського місцевого паба ліквідно пропонував удачний скриптонім цього короткотижневого звіту може було узяти собі, що Семій Собор діє і відбувається без жадних «сентиментів» про особистічні уривки, а рукоділля таємниці відсутні, бо мають зміст.

«Стартом» на світ все вже починено

” і що різкі «Махіни», «руйніки», і що політика не будуть мати місця на кирінну роботу ширити, і що Собор р ухвалив таку резолюцію, що ніхто буде ходити «самосн», а світські люди будуть платити свого носа там, де

ам не треба признання від нікого, бо
наша робота — то наше признання.
(Святослав Ткачевський)

(Слова о. Владимира Георгиевича)

Дійсно слова мудрі і мають велике значення, так для шляху нашої церковної практики як і для подіомних П діячів. Коли об'єднання робить чесну, добру роботу в той чіл, що й створено, вона цілком оголдиться за призначенням від інших організацій. То так само треба розуміти і про подіомних провідних людях і про світських чи духовних. Коли наше об'єднання є порядні, працьовиті, сібісті, то вони не шукатимуть собі в нечесній спосіб призначення ні в голові церкви чи в інших її структурах, а і в інших її структурах.

По вислуханню звіту різких делегатів не-делегатів, які тягнуть за патріархом, і звіту консисторії, яка почала писати в минувших двох числах «Вістника», склалося з 1. серпня, а також по вислуханні звіту тих, які протиляться ухваленню Собору, ясно нам стane, що Собою, після скликання на то, щоб потвердити погоджені узгоджені, уже заходи о. Владимира підч

Щоби лікше було намічений крок супроводжуваний з опозицією, яку він передбачував вже

предложил Степанович и 10-маджини-тумы, хоби були найшви шацдлані для нашої Церкви, були "гледи" і "Основы". По вчимому че назнахаха, що Собор пе руоркодився ан сентименталізмом. Але більшістю уразами, які були віддані Собору Церкви, "Богоматері" і Святої Софії, уважав "авто-матерізмом". Собор уважав, що він має "богоматерізм", який же наявність заснути в Історії і розв'язати нашу Церкви в Канаді. Якщо требуло демократії, то Собор...

результату представління місцевої громади і писав: «Від куди п. Вачинський Адете?»
«Да, якож посол, до Сасківця; там було
де Собор і буде зібрано». «Що ці відповіді
на посла, якож він не відповів на запитання
про храм у Соборі. Хоча ми не нале-
жимо до православної Церкви, але був
заслуга скажіти і від нас, що Я ми
православні і також отій Синисти нам
ненімали!». Думал посол: «Коли я репре-
зентую Фішер Бранч у манітобській
лінгвістурі, то чому не мігби я репре-
зентувати греко-католицьку церкву?»
І він відповів: «Це не є законом». Отже
такий «догляд» допущений на Со-
бор, бо він був вигадкою виорнідома Час-
кою. А нам якщо чартер нашої Церкви
також лише повинністю член може репре-
зентувати починенівським громадою, яку об-
слугує священик Укр. Георгієв. Правда

Церкви. Довіявшись, що були і такі делегати, що представляли шістьох членів присяжної Народного Дому. Маско також відповів на його доказом про "бізичного дегляда" - з Ошані, п. Меха, який зібрав колоєю себе щось 10 людей і відійти з їх складу і ходів на Собор, щобко руковоюдитися "до-бром Церкви", то є в селіні непра- бо ізчуті на Собор зважаючи на тодішню погану погоду. Делегати, тодіто використували на- зив "Делегати", що він ляє на те, що обмежує Свідчництво з Церкві, аби вони раз на все не називали нас Свідчництвом, ніжокожим з днів не ходило, що Ошана може спромогтися вислати делегата, знаночи що там є кількох людей, що ба- жали мати в себе парохію, але що вони тільки що в стані організації і зовсім

в силі вислати делегата на Собор.

Знаємо дуже добре матеріальне положення Ошавської Громади, її членів і самого делегата і що п. Мех не має власних фондів, щоби сказав громаді: "я йду своїм коштом" на Собор. Колиб дійсно п. Мех був такий ширир і не жалував ні часу ні грошей на Собор до Єпискату, то

п. Мех, буде тілько на яких 3-4 місяцях, щоб тілько перехитрти патріарха і що в іні справі буде хотіть єхати по Східній Канаді (майдув Mex) і пояснювати Собор і злуку з патріархом.

Чи можна погодитися з більшістю?

залину і лояльність до свого проводу. Ка-
жуть, що більшість рішків і треба й по-
чинуватися. Не думамо, що ми будемо
авантурниками і руйніками, коли скаже-
мо, що в декотрих випадках може-
мо повинуватися більшості, а в декотрих
можемо цілком оприлюднити тут більшість.
Коли в Америці вже ясно співає стой-
ще наша Владика язом зачавши в "кан-
ні" хоч свідомо підбити нашу Церкву

партнерів, хвили «Наш—Собор», а згодом—однорідністю прийняли їх до відома, то чи це не значить, що ми маємо підніматися усім захувалим такої гордості? Кільканація світських інтелігентів в Америці; Канаді з 60 ділами цілком не представляють більшості.

Коли наш о. Владика хоче повинувати більшості, то нехай переведе голосування в кождій громаді, чи одобрюється його крок, чи ні, тоді ми повинуємося більшості.

Неческий способ борьбы
Коли ми переглянемо статтю в "Вістниках" з першого серпня п.з. "Не можна ламати мовчання" і проміжточно в "Радянській дереві" звіт з міжнародної конференції у Сан-Мігелі в Бразилії, то диви не буде. Але Арсеній зійшов від цього п'ятнадцятимісячного спробі поборування п. Свистунова як осу, поміжником цілком факти по-дізнані п. Свистуному, що дає загрози для нащої Церкви. Щоб до особи п. Свистунова, так як й висвячені п. Арсенінові, то хіба подіємство п. Арсеніновів за виникненням відповідної ситуації буде відсутнім? Відповідь на це п. Свистунов відповів: "С.І., 'Прапори і Волі' і інших, які скоєли плюхтарські, негані таємницю взяли собі за засіб поборування п. Свистунова.

Коли п. Арсений розлізався крокодилом, слизми зазнав за "громадські пропагандисти". П. Свистун був як зловгти, але розлізався як "в тіло по Венеції", і вже не може відійтися від Арсения, одиноко залишивши після цієї спрощеної суду суїтку, але, що відмінно, що вівся, а та, що скована". Свистунів річ, що після загаз в Канаді знає п. Свистуну і Во го пожертвовання для народної справедливості. Із підставою, що п. Григорій Яценко відмінно відповів на питання п. Арсения щодо вимог до дуже малінких карикатур, які беруться "Боротьбою" понад свою силу і які тильки й те потрапляють, що дуже єм'єтъ "надутися".
(Докладніше на ст. 16)

РОЗПНИ! РОЗПНИ!

По Соборі "пропідголосії" нашої Церкви, — замість аргументів, відмінної за-
міни проблемі против них п. Свистуном і
Брдзізом Оборони Рідної Церкви, заки-
ни, що є сперти на відміні, що факти чи
важливі та існуючі, що факти чи
справедливі, пустяк не зустрічаються
в історичному "коридорі", з особою
п. Свистуну. Ціль та коротької є
представництва п. Свистуну в очах вірних
нашої Церкви і в очах цілого народу за-
лишила, як наявітого, негоду — безхар-
терника. Немісця, що навіть зібрали
ріжки "елітісти" кинені на його аре-
алі, що відійшли від нього. Але відійшли.
Атак другого особисто відповідального
зупинилися. Але відійшли. Але відійшли
як Я. В. Арсеній на зборах в самій
Церкви св. Михаїла на 2. серпня. Там пі-
роти були скликані консисторієм. Там пі-
роти називані п. Свистуну мало-що не
злодієм, марнотривником громадського
господарства, також що знає тільки викорис-
товувати міжнароднінституції, і руїнником,
що відійшов від християнської проповіді нічого.
Свінук в Брендоні в наяві, 4. серпня
якже дослівно "вторюючи" за Ар-
сенічом. На продавленю зборів скликані
консисторієм в салі при Церкви св.
Михаїла, на 9. серпня, п. Мир. Стеччині
дуже цішро давав уважу себе ріжим неймо-
вірні сплеті, в яких він ставав зміш-
аним відмінної конспірації. Це атак двох
членів нашої конспірації, п. Я. В. Арсенія
(Мир Стеччини), а також "правомого ко-
доринника" консисторії, п. Я. Кудриць
чевербрат потрапив на себе в "Вістниці"
о. Кудриць, третій член консисторії.

Вважає «Вістник» літературні слова їх шаніл, на які навблизі плюзгав очевірне й імиснину проти п. Свистуна. Замість аргументами відповісти в «Свистунові» «Вістник» пише таке: Світій клопіт є че пра Свистуна, бо Світій руїнки, робить для нас чудеса, католики, і відомий п. і сприяє нам. Свистунові багато зможено перекрути і наскільки фактів для того, щоб в Церкву вносили розбрать; від зрадників Церкви, злонебі, хоча на Церкви: пімститися; обвинувачувавши невинного. Свакува в каригінських вчинках і ніве чи, його, чесні, як чоловік, свідомий, чесний, праведний, але п. Свистунові винятково збуджений в громадському житті через кілька літ і з бездалью життя на його духом „реформ“ Церкви; не може тих часів сходити і вільти те, що колись було діяні; він ненормальний чоловік; бунтує, людей проти Собору; став вередником, яким він вважає Світій, але він, як пінча в своїх прінципах, уважає себе за апостола, за нетомішевого папу; береться за зміцніння вірумки, що тільки захищає тато довіра до о. Свакува; повія шалену апітію про Юліанового Фому; нікого не слухає, нікого не рідиться, на ніч не може отримати; дістала апітіт на людські мікні і забажав ще їх ширки Архипелагом; самий хоче стати епископом.—

О. Кулик додав до "арсеналу" оттівя "зброя" проти я. Свистуну: Свистуну хоче поділити наш гурт на два ворожкі та підійти до роботи як амбітерес чужих; зе богатиря зватимуть! Поплих Свистуну відповісти на це, але Свистуну відповів: громадська спроща, він не буде накриїти цим народним роботником, але наголосив: він любить, що очайданим пси-ребром; на ділі він дуже мало що зробив, не тарабан, як голосно кричав; цілій клопот через його ваду; його вада така рівна, що не можна й нікак проковтнути; він вузький, але вузький, і має відмінну мануїльальну та найменш злонічних динаміторів; він ставить себе в ролю непомільного папи, а з такими чоловіком щось не тее; коло особи Свистун треба по-касті: великий змінн-нагана — тому, що він хоче робити, з якими цілями, би в посланні часах його робота приносити велику відповідальність, але він відповідає своїм заслугам, спільноти селян і ворогами народу, знищеними нашою Церквою; він шкодить Юхілієвім Фондові "Укр. Голода"; він авантюрист і своєю авантюристичною роботою паралізує вску творчу думку в українській громадській ідеї; він перемінє вінніцькій Собор

всюко автентуру в ерусалимську святу з купальнами і мінівами, де провадили Свистунову борщу на зневагу. Сирені нерідко люди одін на другому плюють, називаючи себе скакими-такими і кричачками! Свистун має більшівцевськими зразами; перед ним є земля в землі, Свистун говорить: Коли не буде нашого, то першим приїде Собор на Земляній Діл. (1) з лемшизами зробимо шинель. Минувши зінчі Свистун ходив лізти із ліжка: я діл якісну лицю зберігати, а якісні зараз: я Лізівку лицю зберігаю, я ширку з нею здеру! Свистун хвастається за демагогію, ділить нарих на фармерів та інтелектуалів.

тентів — неборів; поділне марід на дві ворожкі якіс.

На закінченні о. Кудрік пише так:

«Дехто каже, що Свистун вище давніною мав сказати: "Коли не буде по момому, то буду палити те, що я будував". А вже недавніми часами чули виннотежкі його вислов, що: "О, Церква може на двоє, на троє розбитися".

Щоб доказати, що п. Свистун нічого, ніколи п'яного не зробив, о. Кудрик писав: "Треба найперше взяти на до-кут Свистуна відповідь на це питання. Де ти і що ти робив? Як робив ни-? Ти мав в своїх руках громадські спра-ми, як ти в працювали?" Чим ти спро-доказавши, що тебе можна мати пов-но довіра, що на тебе можна спуститися без контролю, що твоє слово можна при-яти без застережень? Чи кілька-ліття історія, що за тобою, докуде, чи ти ма-ш право все судити, в тебе ніхто? Чи твоє відношення до інших християн-ське?.. (Підверження о. Кудрику).

Остаточно о. Кудрик робить таке заключення: «З того, що видно, входить до Свістуні ради збирати кругом себе групу, яка тільки і робила, що за ним по-такувалиби, а він — диктор, тілько разорозідливав». Тут же після громадська контроля непотрібна, бо це гурток з схитів і непомільних людей. Якісь скажуть — на гребін ексчендж справе не понесуть».

Чи можна ще сильнійше крикнути:
Розпни — розпни?!

Не думамо, що можна додати що буде до повісті лістіків ніжніх "примітників", якими так щедро обдарували після Свистуна — п., Арсеньч, п. М. Стеччини, Савчука і о. Кудрі "Вістник". Не вибачаємо можливість підібрати чорніші відповіді на пропозиції Свистуна про довголітній досвід в Свистуні на громадській поїзні в Канаді, бої протестантів з католиками, а то і католицький церковний праїз і обличеванчикаєнківський праїз коли-небудь пробули змалювати його так чорно, як Іога "прятітелі" і "одинодумці". Не думамо, щоб в історії нашої канадської імміграції була навіть одна людина, якуб так почутавши "ворогів" або "прятітелей" і почавшись підібрати після Свистуна людьми, щавив себе його прятітелями. На пропозиції облагодити його активною громадською діяльністю на промислових стоянках не налаштовані на його болгарські та італійські племена. Його погані і політичні противники від рапортують, що як погранічні зробити його "прятітелем" і як "Вістник" — в чотирох невеликих зовнішніх числах.

Вірмо, що Україна в Канаді, а головою Української православної церкви було до самостійності, ще чайке не забули а та, що по. Святыні робив, за що биєса, а що наруги терпів. — як противників? Якже не забудьши вони, що від него пішов чинок виховавших Інституті для літніх і віддає свій нафакрський молодечнік і відійде співзупаував серед ворожких таєк сильного тогоди католицького кляє. Чайке пам'яті не така коротка, що він не згадає, що він вже засновником, тощо да засновником Української Православної Церкви в Канаді, якож як він згадує вільчанням частини його макарівських літ, а з іншим богато в Бога праці з фінансовими асабілі. Чайке всі повинні знати, що він той і Церкву був і є все він членом, завіт тоді, коли його усено від учасників в керівній роботі. В інтересах Інституту та Церкви він зізмінував було згадано Канаду на звичайній балансі, бо

автомобілі тоді не було ще в нас змоги. Чайже не забули ще люди, що він почин до зорганізовання Союзу Українськостійників, Союзу Нар. Домів і Союзу Молоді, для яких поклав також не має праці!

Такі люди, на які позивалися собі пано Арсеній і Мир, Сеччини, та пан-отиць-вичук і Кудрин, а заразом «Вістник» і Церква, не міслили, серед інших, що буде з цим під час. На відміну від інших, які писали про це відповідно на світі газетах, які називали їх «органами Церкви», які шокували, як було написано в «Вістнику» в своїх 4-ех посідніх числах, і члені прихильників Суса знає, що жайність тут зажади, а головне, що Кудрин вже зробив Синоду, але вже не зможе зробити її знову. П. виступів ніком, не виступав інші престолопочасні Фонду Церкви, які починали відповісти Фому. Фому У. Голоу? Неправда, що є підстави в Соборі в Вінниці, що хочуть змінити його на Народний! Дій! Винищуючи такі спогані, о! Кудрин тільки приніс землю Україні, але землю «гіркою», як він називав її, але землю, які вони не вміють обoronювати спрія рурумним і чесними аргументами, але здатними і особистими очертаннями. Ми

наємо добре. Свістуя як нашого
нинішнього працівника в Вінниці.
А ціла
анада знає його як найбільшого нашого
родного працівника і провідника!

Ми від себе, хоч трохи стараемся у-
зунуты з позаду, йому кривда тим, що
а отьому місці висловлюємо йому горе-
че признання за його дотеперні про-
яло на народнім і церковним полі і просимо
його дельные ту працю і провід народа
давати.

Ми кличмо з цілої груді:
Слава і честь Яому, а ганьба тим, що
низили себе до уровняння розбішаків
пова і пера! — Віримо, що ціла Канада
прилучиться до нашого голосу!
За Уряд Соборної Парохії св. Покрови
в Вінниці

О. Бояківський, голова
О. Клімків, секретар
на Екзекутиву Відділу Союзу Українців
Самостійників в Вінниці
Н. Кінаш, голова
І. Рій, секретар

~~РОТИ СИСТЕМИ ОЧЕРНЕНИЯ І БРЕХОНЬ~~

На зборах в салі Українського Правовласного Собору в Вінниці, скликаних Брацьвом Оборони Рідної Церкви, в поєднаності, близько 200 людей, членів Брацьва і Парапіти при Соборі, ухвалено спільну резолюцію, на внесок пп. Г. Блока і І. Кінаша:

"І. з огляду на те, що Консисторії Уральської Греко – Православної Церкви Канади, на публічних зборах, виконаннях їх засновниками, до салі при крир. Православній Церкви св. Михаїла, 2 серпня ц. р. в справі звіту з Соборою в Саскатуні, похвалили я. В. Арсенія видавнику праці заслуженого діяча України Г.Хро – Православної Церкви в Канаді в. Свистуну, щільно реч нечесніх, неправдивих і поганіших заявок, ях цілком було крайно признатиши в очах присутніх п. В. Свистуну, ба наївно відстеживши його як такого, що не за-

чує на довгі залаги; також з озагальних висновків можна зробити висновок, що було опертії
зокрема доказах, тильки на іншому рівні.
Ми, члени парамітії св. Покрови при Уманським Православним Соборі в Виноградові та члени Братства Оборони Рідної Церкви, зібрані на зборах дня 4 серпня
р. оцінили "бротостими" рішучу протидію
та методи "бротостими" конспікторії, опер-
аторів на "Інсігніях" і різьїх "ненадій"; і
вночача висловлюємо велике призва-
ння до всіх православних, що стоять за
він звання в обороні Рідної Церкви
та просимо його й на дальше неспо-
тино-на тім становищам стояти.

В. Вислухавши статті в "Інсігнії" з
серпня ц. р. під заг. "Порозуміння з за-
хідними державами", "Протестантизм відмінити
з пам'яті", "Не можна дати зміни мов-
тим конституцію", що засбіл змінчного
рекруючи факти і якоти брехні
(Додатка на ст. 16.)

Голоси Делегатів на Собор

1.

Як делегат на Собор в Саскатуні, від Української Греко-Православної Церкви в Калворті Саск., можу сказати, що я дуже удачно слухав промов бесідинців і старався як слід, розібрати справу непорозуміння в нашій Церкві, так як ми були представліні на Соборі, і прийшли до переконання, що наша церковність і народний лідаж п. Василь Свистун має повну річицю в тім становищі, яке він ставив. Знамо всі дуже добре, що пан Свистун є чоловіком, що відновив Українську Греко-Православну Церкву в Канаді, як Церкву незалежну від чужих Він і нині стоїть наїм самим становищем і ті становищами він обгородив на Соборі в Саскатуні. Я побачив а промову бесідинців крізь проповідників п. Свистунові, що декому

ВІСТИ З ТОРОНТО

(Продовження зі стр. 14.)

Бажанням є також, коли не-члени нашої Церкви, які є тільки дорадниками, а забирають голос в теперішній боротьбі, щоби вони були ласкаві не забути, що вони тільки є "гості" в нашій Церкві. А гостей тілько так довго шанувати, як воно знають значіння і принесли приналежності А п. Арсеній показався не тільки непримітивним, але навіть грубо некультурним.

Як треба розуміти "Серафімінці"

В "Вістнику" з 1. серпня була поміщені статті про еп. Серафіма і його "незалежну Церкву", яку зіла президентська церква. Стаття спромована проти п. Свистуна і Б. О. Р. І, і силюється присяти п. Свистунові, що він тік на нашу Церкву хоче запровадити як Серафім щось. Але це робиться на те, що інчи застрашити вірних перед п. Свистуном. В тій статті, як і в інших оттівачах в тій же "Вістниці", силюються автори промовити до сердець священикам: моляв п. Свистуну має фах іншій і вому байдуже про тих, які появляються виключно для Церкви (священикі). Отже він не має нічого до сподівання, а ті, що поспівали свідчі для Церкви, мусять себе забезпечити. Так, як іннакше треба розуміти оту хіtru Серафімінцу "Вістнику". А Серафім не-вірина в свої сили, тому й шукає інших, щоби і в своїх священиків забезпечити. Хибах російські прав.-свячені турбуються тим, що в них є 5 літніх на Службі Божій. Ні, їх байдуже бо вони забезпеченні англійською Церквою. Хибах наші греко-кат. священики дуже турбуються, що які парадінне не хотіть чим платити? Ні, вони забезпеченні рим.-кат. церквою. А якої "забезпеки" хочуть наші автори в "Вістниці", які "серифімінці" закриваються?

Чи ми є протестанти?

В тім же самім "Вістнику" п. Мир. Стечинин робить твердження, що п. Свистун заводить "протестантізм" в нашій Церкві, бо хоче, щоб єпископа висвячувати Александрийською соборію висвячені та хоче загальний сповідь. Шо до першої точки, то треба сказати, що хиба наш Мітрополит Лінківський, всі священики, якіх він висвячував і цілі єпархії на Україні і в Канаді чи всі вірні є протестантами, і починаючи і п. Мир. Стечинином. Коли п. Стечинин осміюється сказати, що протестантизм, що ось які чене кровлю мучеників на Україні, які або повірвали, або мучились на Солов'яках і Сибірі, то дивимся, є що п. Мир. Стечинин є членом консисторії нашої Церкви. Шо до загальній сповіді, то також немає закондити ані о. Маєвському, і Соборній Громаді в Вінніпегу, бо така сповідь буда у Форт Віліамсі іншою іншою іншою. А п. Білон, а чайко, якоже, він не є протестантом? Позадомоюмось запитати автора "протестантізму", сказуюче: Коли Александрийська соборія висвятує єпископа є річ протестанська, то на що ми прийшли теперішнього нашого Архієпископа?

Верши все це під розвагу, вірні нашої Церкви всі згадують, що тільки Надзвичайний Собор і вибір єпископа на Канаду може вратувати нашу Церкву від небезпеки, що нам грозить.

В. Григорік

в Канаді й Америці захоплюється здучити нашу Церкву з царобрдськими патріархатом.

По моїй думці, і такої думки було богоугоди делегатів, але я усі були занадто, що душили, що проти п. Свистуна були неправедні, бо коли вже Собор брався когось осуджувати, то треба було судити не тільки самого п. Свистуна за видання його брошюрок, але повинною було судити також Проеосвітіння о. Владіміру за видання його брошюрок, а п. Мир. Стечини чиєм, що п. Свистун за написаними статтями в "Укр. Голосі".

Але ті, що малі Собор в своїх руках, якого нопрощали, що скинули вину на одного п. Свистуна. Що мене, як першого делегата від нашої церковної громади в Калворті, то п. Свистун зовсім не винуватив. Він доказав на Соборі, що ми непримітивні члени, а статути нашої Церкви і кінські канонів, бо то канонізації Церкви. Тож наша Церква зросла. Канада через злуку з Києвом, і наша громада в Калворті та саме доказує як п. Свистун.

Я маю переконання, що Собор в Саскатуні не відбудеться по християнських. За це що нам вісім кілосі в буде дуже складно. На. Нам говорили найбліжніші адватки і священики. А як котрій є фармерських делегатів став говорити щось в обоє становища п. Свистуна, то зараз ка залі йому, що він не говорить до теми. А як і позволив кому говорити, то вже потім, як добре його "заглати", тає що аругі фармери, менши смії, які навіть і не пробували говорити. А мені оповідали, що колись Собою цікавої інаже відбудувалася, що нікого голосу не відбирали, а фармерів спішально то ще запрошували говорити.

Треба знати також тим, які не були на Соборі, що так довго як п. Свистун був на Соборі, то були там і всі до одного делегати, а як тільки п. Свистун лишив Собор, то майже половина делега тає один по другому також опустилися са лю. П. відході п. Свистуна все виглядало гейблі мертві.

Я долаю, я протестую проти того Собою і є за тим, щоб були скликані інші нараджувальні Собор на найдальше до року.

Хиба що дадам, що тепер читаю в "Вістнику" всякі несочетані речі проти п. В. Свистуна, як найбліжні від о. Курдика, що там викриє: Свистун скій, Свистун такий! А недавно що о. Курдика дуже хвалив п. Свистуна і казав нам, що ми православні повинні гордитися таким чоловіком як п. Свистун і навіть там, що наші вороги називають нас свистунівцями. Дядем від себе, що якби ми багато таких людей як п. Свистун, то я Курдика була б самостійна.

Ми, Українці, повинні бути вічні п. Свистуну за його працю, а спеціально ми, члени Української Православної Церкви, повинні подякувати йому за його оборону прав нашої Церкви, а не укладати проти него решоюль догани, як то зробив Собор в Саскатуні.

Ф. Сторончук
Калворт, Саск., 12. вересня

ПРОТИ СИСТЕМИ ОЧЕРНЕВІ І БРЕХОНІ

(Продовження зі стр. 15.)

стал видно головною аргументацією в руках консисторії в теперішній церковній боротьбі.

Уважаємо ці статті як негідні поміщені в органі Церкви і звертаємося з приводом, що наш церковний провід затримав почуття елементарнізмів засад християнської этики, не говорячи вже нічого про журналистичну этику.

Уважаємо, що всі вірні нашої Церкви повинні запротестувати проти тих статтей, які є негідні та понижуючі нашу Церкву".

ЧИТАЙТЕ БРОШУРУ п. В. СВИСТУНА

1. Догматично - канонічне становище Укр. Греко-Прап. Церкви в Канаді.

Ціна ..... 25c.

2. Автокефалія — чи залежність від чужих. — Ціна ..... 30c.

Замовлення слати на адресу Брацтва

НА ПРЕСОВІЙ ФОНД РІДНОЇ ЦЕРКВІ ЗЛОЖИЛИ

Ф. Васкал, Мічм. Саск., збірка \$2.75

І. А. Семко, учитель, Вітков, Саск. 1.25

Шире спасибо ім!

ПРОТОКОЛ СОБОРУ

Недавно консисторія Церкви видала друком "Протокол Семого Собору". Не маємо місця обшарпінг про цей "Протокол" написати. Зробимо це в слідуючім числі "Протокол" очевидно школа двівітина на той "Протокол" як на точній перелік подій на Соборі з правдивим змістом промов, бо "Протокол" виданий дуже тенденційно, сторінно. Довідомо, що пін п. Свистунові, ні о. Масківському консисторія не дала до перегляду їх промов перед надрукуванням: Промови п. Свистуна подані подекуди дуже негра мато, так що назвати змісту я не можу разуміти. За те промови бесідинців противної сторони дуже старанно зредаговані. П. Свистун впевнено нас, що його промови є подані в bogato місцях цілком непримітивно.

В кожному разі цей "Протокол", хоч він тенденційний, прагнення доказувати, що на Соборі штучно викликано стемпі, че-
рез "Фрим-ап".

Наша думка є, що консисторія буде дуже жалувати, що вона в такій нездовідній формі видала той "Протокол". Суди п. Свистуна за "форму" його брошур, але мабуть богато остріше осудить наша Церква консисторія за форму отого "Протоколу". Не дурнож наша Церква знайшлася в великій небезпеці, коли "провід" поступає по дитинчи з вско-
ю важкою справою. Дінко також, чому в "Протоколі" нема фінансового звіту консисторії! Чи він що не готовий?

В справі канонічності єпископату, і пересвіти нашого Архієпископа — статті через брак місця підле в слідуючого числа "Рідної Церкви".

ЧЛЕНСТВО В БРАЦТВІ

Брацтво Оборони Рідної Церкви чинить вже поверх 180 членів. Імена їх і інших членів, що виникнуть, будуть об'єднаною поміщені в слідуючому числі "Рідної Церкви". В цьому числі заражено замін місця.

"ТЕЗИ" З ПОЯСНЕННЯМИ

Вже вийшов з друку текст Угоди нашеї Церкви в Америці з жукинами (так звані Тези) з докладними поясненнями. Комісій вірний Української Православної Церкви повинен текст тій Угоди прочитати. Ціни з пересилкою 50. Замовлення слати на адресу Брацтва Оборони Рідної Церкви.

РОЗПРОДАЖ "РІДНОЇ ЦЕРКВІ"

Кольортака (розпродає) першого числа "Рідної Церкви" до тепер є здовж-ячкою. Богато наших прихильників, що отримали по кілька, чи кільканадця чи ще, вже за них заслали гроші. Другі tot-
го ще не зробили. Просимо всіх, що мають гроші з розпродажі, вислати їх до Брацтва. Всі мусуть знати, що кошт видавання "Рідної Церкви" покривається з членських вкладок Брацтва і з розпродажі дуже чисел "Рідної Церкви". В слідуючому числі подамо докладний список всіх тих, що гроші вже вислали, або ще вислали.

Ціни нинішнього числа "Р. Ц." є 10c.

ВІДЧИТИ п. В. СВИСТУНА

На бажання богато церковних громад п. В. Свистун буде старатися урядити на короткий час в особі поїзд з відчитаннями в Зах. Канаді. Він буде міг говорити в Канаді, якоже єпископом, що отримали по кілька, чи кільканадця чи ще, вже за них заслали гроші. Другі tot-
го ще не зробили. Просимо всіх, що мають гроші з розпродажі, вислати їх до Брацтва. Всі мусуть знати, що кошт видавання "Рідної Церкви" покривається з членських вкладок Брацтва і з розпродажі дуже чисел "Рідної Церкви". В слідуючому числі подамо докладний список всіх тих, що гроші вже вислали, або ще вислали.

В цій справі пишіть абі до "Рідної Церкви" або вірост до п. Свистуну. 607 McArthur Bldg., Winnipeg, Man.